

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2221
2,90€ | 17 ABRIL 2022

Agustí Codinach

«He vingut perquè tingueu vida»

Homes i dones plens de sentit i alegria arran
de la trobada personal amb Jesús

P 3 i 8-12

Agustí Codinach

**En record del bisbe
Francesc Pardo**

P 14-16

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

«Perquè tinguin vida» (Jn 10,10)

Aquesta cita de l'Evangeli de sant Joan, a més de ser el lema episcopal del bisbe Francesc Pardo, revela el motiu pel qual Jesucrist ha mort i ressuscitat: perquè nosaltres tinguem vida en Ell. La Pasqua és la manifestació d'aquesta voluntat de Déu, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. En paraules de sant Ireneu de Lió, «la glòria de Déu és que l'home visqui».

La Pasqua ens indica que la mort no té la darrera paraula en la nostra vida. Crist, tot morint en la creu, va matar la mort i ens va deslliurar del seu efecte. D'aquesta manera, podem dir amb sant Pau, «Mort, on és la teva victòria?». Per fi la creació respira alleugida, sabent que la caducitat no acabarà amb la seva bellesa. Al nostre món tenim l'experiència de la caducitat, que impacta al nostre cor com quelcom que ens fereix i que no es correspon amb el nostre desig de vida. Sembla que tot està tocat per la temporalitat i el declinar natural que veiem arreu. Però la resurrecció de Jesucrist ha trencat per sempre aquesta dinàmica. La vida ha vençut la mort.

Entendríem malament la Pasqua si creguéssim que es tracta d'un esdeveniment que només es donarà a la fi del temps, quan nosaltres ja hàgim mort. Evidentment, serà la segona vin-

guda de Jesucrist la manifestació plena d'aquesta nova condició de redimits. Però, tal com ens recorda sant Pau, nosaltres ja comencem a gaudir de les primícies d'aquesta salvació en el nostre temps. Els testimonis de resurrecció que recollim en aquest número en són un exemple. Persones que s'han trobat amb Crist Ressuscitat i Ell els ha canviat la vida.

La litúrgia és la font d'on brolla l'esdeveniment pasqual. L'actualització dels misteris del Crist en la celebració eucarística ens fa rebre els efectes salvífics de la seva mort i resurrecció. D'aquesta manera, podem reconèixer la seva empremta en tot allò creat, també en els nostres germans. Estar en contacte amb els misteris de Crist ens capacita per tal de poder-lo trobar també en totes les circumstàncies de la nostra vida.

La vida cristiana, doncs, no tracta d'esperar la mort de la millor manera que puguem, per tal de gaudir després de la vida eterna. La vida eterna se'ns dona ara i se'ns convida a acollir-la quan el Senyor surt al nostre encontre. Tant de bo que aquesta Pasqua sigui l'ocasió per deixar-nos captivar per la salvació de Crist i poder mirar la realitat esperant trobar sempre la seva presència que mai no ens deixa. Bona Pasqua!

Contingut

03

Editorial

05

La setmana

06

Opinió

08

En primer pla

13

Vida eclesial

21

Opinió

23

L'entrevista

28

Carta dominical

30

Bíblia

32

Litúrgia

34

Espai lectors

36

Cultura

46

Agenda

47

Des del carrer

Mn. Carles Cahuana celebra «La Missa» de La 2 de TVE Catalunya

PÀGINA 23-27

36-37
Via Lucis

Francesc insisteix en l'acollida en la seva visita a Malta

PÀGINA 17-20

El significat de la paraula «Pasqua»

PÀGINA 34

47 Celia Pociello, Maricel Monté i Maria Mallén formen l'equip del projecte Escola de Família

La setmana en tuits

MIKEL AYESTARAN
@MIKELAYESTARAN

Periodista

La fossa comuna principal de Butxa la van cavar els russos al darrere de l'església de Sant Andreu. El pare Andrei explica que els va veure començar l'excavació el 10 de març i calcula que pot haver-hi més de 60 cossos

ELOI ARAN
@ELOI_ARAN

Cap d'àrea pastoral
i socioeducativa FECC

Una confessió. El millor (potser l'únic) moment per fer pregària familiar matinal: baixant ensardinats a l'ascensor tots plegats. Amb el Deuteronomi: «Que el Senyor ens beneeixi, ens guardi i ens faci veure la claror de la seva mirada. Amén»

LAURA DANIELE
@LAURASDANIELE

Gabinet de Premsa de Càritas
L'informe Foessa Barcelona 2022 presentat per Càritas Barcelona i

Raúl Flores revela que el 32% de la població de Barcelona està en exclusió social: 3 punts per sobre de la de Catalunya (29,10%) i gairebé 9 punts per sobre de la del conjunt d'Espanya (23,4%)

JAUME CASTRO
@JAUMECASTRO

Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio

Barcelona s'interroga sobre el futur dels ancians. Actes de presentació del llibre «Los ancianos y la Biblia» a la Ciutat Comtal

LOURDES CIURÓ
@LCIURO

Consellera de Justícia de la Generalitat

Una pèrdua molt sentida la del bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo. Una persona coneguda i reconeguda pel seu compromís amb els drets humans, la defensa de les llibertats i la seva proximitat amb els més vulnerables. ACS

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Ajuda a llocs de culte

El Departament de Justícia destinarà un milió d'euros a millores en centres de culte. La directora general d'Afers Religiosos, Yvonne Griley, va anunciar el 5 d'abril, en una entrevista a Ràdio Estel, que aviat s'obrirà el període de sol·licituds. «La idea és que se'n puguin beneficiar el màxim nombre d'edificis, motiu pel qual fem una inversió rellevant dins les possibilitats del Departament de Justícia, amb una xifra que comporta, per als anys 2022 i 2023, una millora amb els màxims diners que hem pogut aconseguir», va explicar.

Yvonne Griley també va aclarir que, tot i que més del 80% dels centres de culte catalans són catòlics sobre un total de 7.251, «s'ha tingut en compte la situació, la precarietat i les condicions dels locals, no pas la proporcionalitat de les creences, ja que el criteri és universal segons les necessitats d'higiene, accessibilitat i prevenció de molèsties». La Generalitat argumenta que ajudar els espais religiosos és ara més urgent perquè la pandèmia ha reduït els recursos d'algunes comunitats, en haver incrementat la seva tasca social.

L'efemèride de la setmana

23 d'abril del 1981:
mor l'escriptor Josep Pla.

Zoom

EDUARD BRUFAU

La troballa a Butxa i altres localitats ucraïneses de centenars de civils indefensos executats a sang freda evidencia les atrocitats comeses per l'exèrcit rus. La comunitat internacional ha condemnat fermament la massacre, començant pel papa Francesc, que ha denunciat el vessament de sang innocent i ha demanat que s'aturi la violència.

DES DEL MONESTIR

«Un esclat d'alegria»

JOSEP MIQUEL BAUSSET

Monjo de Montserrat

D'aquesta manera definia l'escriptor Màrius Serra la Pilarín Bayés, una dona admirable i alhora, senzilla. I és que el documental de TV3, *La Pilarín*, de Dani Feixas, el 22 de març, dedicat a aquesta gran ninotaire, ens va emocionar a molts. La senzillesa, la joia i la simpatia de la Pilarín valien més que cent homilies de mossens. Enmig d'un món insolidari i ple d'odis, les paraules de la Pilarín, nascudes d'un cor net, i la seva mirada d'infant, amb uns ulls transparents i confiats, ens van fer molt de bé, ens van omplir d'esperança i ens van reconciliar amb la humanitat.

Dona creient, la seva filla deia: «A mi la figura de Jesús, la meua mare me l'ha descobert molt» i per això afirmava també de la Pilarín, que «és una de les cristianes més

autèntiques que conec, molt compassiva, que intenta ajudar, intenta fer el bé». A més, i malgrat que no estava de moda entre els intel·lectuals anar a missa, la Pilarín deia: «Si puc hi vaig cada dia», però no «com una obligació. Ho sento com un privilegi que tinc».

Però el que ens va emocionar més, va ser quan referint-se als seus fills, que, per dir-ho així, no són de missa, la Pilarín ens recordava quan els deia: «No cal que tu creguis en Déu; el més important és que Déu cregui en tu i Déu hi creu, en la gent». Per això, en la seva bondat, afirmava dels qui tenen un cor bo, encara que no vagin a missa: «Trobo que a aquesta gent, Déu se'ls mira amb molts bons ulls», com el Pare de la paràbola.

En un món postmodern, on no-

més compta l'eficàcia i l'eficiència, la mirada neta, el somriure sincer i la tendresa de la Pilarín ens mostren que, com deia Pascal, «el cor té raons que la raó desconeix». I per això la bellesa dels dibuixos de la Pilarín, sempre amb el somriure als llavis, arriben als petits i també als grans.

«Déu hi creu, en la gent», ens deia la Pilarín. I aquesta ninotaire ens mostra amb el seu somriure i la seva tendresa, la bondat d'aquest Déu que mira els homes «amb molts bons ulls».

La Pilarín ens mostra la bondat d'aquest Déu que mira els homes «amb molts bons ulls»

JOSEP ORIOL PUJOL I HUMET

Director general de la Fundació Pere Tarrés

Descrivíem la setmana passada el trist sentiment de força parelles grans en constatar l'allunyament de fills i nets de la fe cristiana. Però més enllà d'intentar explicar-nos-ho, el més positiu és mirar endavant i interrogar-nos: què hi podem fer?

En primer lloc, estem convençuts de la bondat de mantenir amb naturalitat les pràctiques religioses familiars. Explicar com hem pogut viure una eucaristia concreta o el sentit que pot tenir per a nosaltres anar-hi. Explicar fets i vivències amb sentit, mantenir alguna pregària com la benedicció de la taula o donar gràcies a Déu per determinats fets o en determinades dates. És positiu mantenir les referències en moments clau, com defuncions, malalties, celebracions, i ja no diguem amb els nets. Els nets han de poder viure la naturalitat amb la qual els avis senten la

LA SAL DE LA TERRA

I ara, què hi podem fer? (i II)

fe, la pregària, i com aquesta els dona sentit a la vida. Si, a més, ens poden acompanyar a missa o els podem portar a l'esplai parroquial i a catequesi, molt millor. És fàcil que els pares no plantegin arguments per evitar-ho.

El diàleg amb fills i nets és una altra de les opcions. Probablement ens costarà fer-los propostes que els siguin molt atractives, però sempre podem buscar-les i plantejar-los-les. En tot cas, amb la confiança amb què sempre els hàgim tractat, els podem explicar el sentit que té per a nosaltres la fe, l'eucaristia, la pregària, l'església, renunciant potser a defensar temes que l'evangeli no planteja directament, com la moral sexual o determi-

Els nets han de poder viure la naturalitat amb la qual els avis senten la fe

nades pràctiques. Com a instrument, les accions de solidaritat i el testimoni de molts cristians són tan vàlids com determinats contratestimonis que ens presenten els mitjans de comunicació. En tot cas, l'adhesió a la persona de Jesucrist i el sentit que dona a la nostra vida ens ha de facilitar recursos per ser-ne testimonis més que no pas per discutir o confrontar-nos.

Acceptem-los com són, proposem, sense fer-nos pesats, allò que pugui ser escoltat i sigui bo per a ells, respectem el seu pensament i valorem allò d'exemplar que tenen les seves opcions socials, mediambientals, d'estimació a l'altre. En un entorn hostil no renunciem a les nostres opcions i tinguem confiança en la bondat en què els hem procurat educar. La generositat, el respecte, l'estima per la família, són ben segur una excel·lent conseqüència d'una fe que en altres temps era més fàcil de viure.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El memorial de la Pasqua de Jesús

Al·leluia! Crist ha ressuscitat. Jesús viu i és al nostre costat. Tal com van fer els primers deixebles, anem a trobar Jesús i anunciem als nostres germans que Crist ha vençut la mort.

Ahir vam celebrar la Vetlla Pascual. Aquesta és la celebració de l'Eucaristia més important de tot l'any, perquè hi commemorem de manera especial el memorial del misteri pasqual de Crist.

La paraula *memorial* l'associem a la memòria. La memòria és la facultat per mitjà de la qual retenim i recordem fets passats. Gràcies a la memòria, podem fer que el passat es faci present al nostre esperit. Tot i això, el memorial, en sentit bíblic, no és el simple record d'un esdeveniment que ja ha passat. A través del memorial, els esdeveniments es fan presents i els vivim.

Així, per exemple, el poble jueu, cada vegada que celebra la Pasqua, torna a viure que Déu el va alliberar de l'esclavitud. La nit de Pasqua és la nit en què el Senyor va vetllar per treure'ls de la terra d'Egipte (cf. Ex 12,42). Durant el sopar de Pasqua, els jueus fan presents a la seva vida els esdeveniments que es narren al llibre de l'Èxode. Amb això expressen que, de generació en generació, Déu continua estant al seu costat i que vol alliberar-los. El poder alliberador de Déu continua actuant avui.

Els cristians celebrem a cada Eucaristia el memorial de la Passió, Mort, Resurrecció i Ascensió de Crist. Gràcies al sagrament de l'Eucaristia ens convertim en contemporanis d'aquells esdeveniments que van tenir lloc fa més de dos

mil anys. Avui Déu segueix donant-nos la força per respondre a l'odi amb amor, per vèncer el mal, per superar la por de la mort. Déu segueix avui regalant la vida eterna i la futura resurrecció.

Així, quan llegim durant la missa l'episodi de Zaqueu, revivim el que va passar en aquell temps. D'aquesta manera, quan Jesús diu a Zaqueu que vol quedar-se a casa seva (cf. Lc 19,5), podem escoltar la veu del Senyor que truca a la porta del nostre cor i diu aquestes paraules: «Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20).

L'Eucaristia és el sagrament de l'amor, perquè en ella Crist torna a lliurar la seva vida per nosaltres. I ningú no té un amor més gran que el que dona la vida pels seus amics (cf. Jn 15,13). El Ressuscitat es fa present a cada Eucaristia per renovar la nostra vida i convertir-nos en testimonis de la fe i forjadors d'esperança i solidaritat.

Tant de bo que en aquest temps pasqual trobem alguns moments per estar sols amb el Senyor. Ens pot ajudar una bonica recomanació de santa Teresa de Jesús: «Mireu-lo ressuscitat; que només imaginar com va sortir del sepulcre us alegrarà» (*Camí de perfecció* (V) 26,4).

Benvolguts germans i germanes, alegrem-nos. No tinguem por. Proclameu que la mort ha estat vençuda per l'amor i la vida ressuscitada. Estimem els nostres germans com ell ens estima, donant la vida.

Vides renovades

**Diferents testimonis comparteixen
les seves experiències de resurrecció**

Bet Pursals, amb cabell ros, amb altres companys de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

BET PURSALS
«Em vaig adonar que estar connectada amb Déu em feia bé, em sentia feliç quan pregava»

CARLOS LÓPEZ
«Jo estava vivint un procés de conversió i no era fàcil, a més, venia carregat de molts prejudicis»

El Nou Testament recull molts testimonis de persones a les quals la trobada amb Jesús els va canviar la vida: la samaritana, Zaqueu, els dos d'Emmaús, Saule... en el nostre món, Jesús continua fent-se el trobadís amb homes i dones ferits, desencantats, desorientats o que, simplement, no saben de l'amor de Déu. Aquesta trobada personal amb Jesús des de la sinceritat i la llibertat aporta sentit i felicitat a la vida. I així ho han experimentat alguns dels testimonis que us presentem en aquest reportatge.

Lourdes, un cop de realitat

La Bet Pursals té 22 anys, i en l'adolescència va fer «un clic», com ens explica ella mateixa. Va ser a Lourdes: «Jo no sabia res de Lourdes, excepte que era un santuari. Una professora m'hivava convidar i vaig acceptar d'anar-hi. Vaig participar en un pelegrinatge, però hi anava amb por perquè no coneixia ningú, no sabia què em trobaria, tenia por de no poder ajudar o que em fes molt de respecte... era molt jove-neta. Tenia uns 17 anys, amb les inseguretats pròpies de l'adolescència.»

Quan va arribar a Lourdes la va impressionar veure «tanta gent unida per una mateixa causa: acompanyar

la gent discapacitada, malalta... era una festa, molt bonic». El servei als malalts, la missa internacional, el rosari de torxes... tot va agradar a la Bet, que va tornar «encantada» i, alhora, «molt tocada».

«Recordo que la meua mare em va venir a recollir amb el cotxe. I em vaig posar a plorar. Se'm van trencar tots els esquemes. Pensava: "He de tornar al mateix de sempre?" Havia vist gent malalta, en cadira de rodes, que no podia parlar, sorda, que tenia diferents diversitats funcionals, malalties degeneratives... em va impactar molt.»

A Lourdes la Bet va viure un cop de realitat i reconeix que alguna cosa va canviar arran del pelegrinatge. «A casa sempre hem estat catòlics», comenta, «però jo estava força allunyada de la fe. Necessitava temps per interioritzar el que havia sentit, per entendre el que havia viscut, el que m'havia passat. Em vaig adonar que estar connectada amb Déu em feia bé, em sentia feliç quan pregava i em vaig reenganxar al grup de joves de la meua parròquia, Santa Agnès de Barcelona, on feien adoració, vaig tornar a missa... em vaig vincular a l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes... Lourdes em va remoure

interiorment, tant emocionalment com a nivell de fe, que tenia una mica perduda».

La Bet intenta viure l'esperit de Lourdes amb el voluntariat i amb una certesa: «Si has sentit una aproximació a la fe, no la deixis perquè és un moment en què connectes amb Déu i Ell et guia.»

A Lourdes ha après molt dels malalts perquè «tenen les seves limitacions però ho viuen amb alegria, amb un somriure. És una lliçó de vida tan gran la que et donen! M'ensenyen que he d'estar agraïda per tot el que tinc, per la salut, per la meva família... La fe els ajuda molt i els dona esperança». Per això, recomana a altres joves fer l'experiència de Lourdes perquè «els aproparà al seu interior i els ajudarà a tenir més consciència del que és la vida».

Trobada gradual amb Jesús

«Jo no tenia cap relació amb Déu, amb l'Església, amb la fe... vinc d'una família molt "anti" per dir-ho d'alguna manera... jo estava ple de prejudicis, de clixés, d'estereotips, de deformacions.» Així s'expressa Carlos López quan parla de la seva vida abans de convertir-se. Amb tot, la seva família tenia bons amics cristians i a la seva vida s'ha trobat amb persones cristianes, tot i que no sempre sabia que ho eren, però de les quals el cridava molt l'atenció la seva manera de fer.

«En el meu cas no hi ha hagut un moment revelador. Ha estat un procés gradual d'anar-me trobant amb Jesús a poc a poc. De vegades de manera conscient; d'altres, de manera menys evident.» Aquest procés gradual avança fins que el 2014 el Carlos pateix un càncer, fet que el fa «aferrar-me a la fe i enfortir-me en el meu camí de fe».

Sent necessitat espiritual, d'una manera molt íntima, sense comentar-ho a ningú, perquè «jo estava vivint un procés de conversió i no era fàcil, a més, venia carregat de molts prejudicis». Fins que arriba un moment en què té clar que vol fer el pas, però no sap com. I aquí entra en acció la Providència de Déu amb el que el Carlos anomena «el fet del pàrquing».

Resulta que ell aparca el cotxe al pàrquing que hi ha just davant de la parròquia de la Mare de Déu de la

La Paraula de Déu és una peça fonamental en la vida de Carlos López.

Medalla Miraculosa de Barcelona. I al costat de la seva plaça hi aparca el rector, Mn. Xavier Pagès. Així que un dia, es decideix a abordar-lo al garatge: «Al principi no vaig tenir el valor de dir-li que em volia batejar, però al final li vaig dir la veritat i vaig començar el procés de catecumenat. Tot van ser facilitats.»

A més de rebre els sagraments d'iniciació, el Carlos es va casar i un any després, amb la renovació del matrimoni, va batejar les seves dues filles.

Comença una nova etapa per al Carlos, el qual té clar que no vol ser «un cristià de diumenge», sinó que vol ser una mica més actiu «en aquesta Església sinodal en la qual tothom pot participar». I s'implica en el catecumenat, «perquè jo he estat a "l'altra banda" i puc comprendre els processos» i a l'Escola d'Animació Bíblica, «on animo un grup bíblic a la parròquia de Sant Cristòfol de Barcelona».

Vivim en una societat amb molt de soroll i al Carlos el preocupa que el missatge cristià no arribi a la gent jove. Per això considera que «cal buscar fórmules imaginatives per cridar l'atenció en el nostre món»

ALEXIS GÁMIZ
«Vaig aprendre a estimar i a servir, i vaig ser testimoni de la resurrecció d'altres germans»

LAIA GARRÓS
«La creu ha passat a tenir sentit i la meua vida, com a Laia, filla de Déu, té tot el sentit del món»

i oferir Jesús de manera atractiva. Això no és fàcil, però tampoc no podem perdre la nostra identitat o el missatge per voler adaptar-nos al món».

Una clau que apunta el Carlos és l'autenticitat. «L'actuació individual m'exigeix autenticitat i fixar-me en com era Jesús: com es preocupava pels problemes de la gent, com els mirava, com els parlava, com els escoltava... que d'alguna manera, la gent pugui veure Jesús en nosaltres, amb el nostre exemple de vida.»

La misericòrdia de Déu

El cas de l'Alexis Gámiz és realment impactant. Ell venia d'una família en la qual els pares li van donar molt d'amor i sempre van procurar que no els faltés res a ni ell ni al seu germà. Però les coses es torcen. A l'escola no té un bon rendiment i comença a ser expulsat. A casa no saben ben bé com ajudar-lo i l'Alexis cada cop es tanca més en ell mateix: «Vaig entrar en l'adolescència amb les meves inseguretats, pors, complexos, vaig començar a fumar porros, a consumir drogues... que m'omplien el cor amb seguretats falses i alegries enganyoses», recorda l'Alexis.

Deixa els estudis i, ple de ràbia, marxa de casa culpant els seus pares, «no vaig valorar el seu sacrifici ni el seu amor, i em vaig rebel·lar contra tota la família». Passa set anys vivint com a okupa. Als 19 anys sent un «buit enorme, res no em satisfia, ni les 1.000 experiències viscudes. La meva vida no tenia sentit. Em drogava, delinqüia, vaig passar per la presó...».

La família sempre li va estendre la mà, assegura, «però jo vaig rebutjar-ho tot». I per primer cop a la vida, demana ajuda de veritat a la seva mare. A través d'ella, arriba a la Comunitat del Cenacle, on comença un camí molt dur i sacrificat. «Vaig arribar-hi sense ganes de res, amb moltes ferides del passat», amb la idea de quedar-s'hi com a màxim tres mesos... s'hi va quedar gairebé sis anys.

Allà descobreix un ambient diferent de joves, «rostres alegres i amb llum a la mirada. I això em feia por, perquè veia una veritat que jo rebutjava. Amb 22 anys vaig viure el meu punt d'inflexió».

L'Alexis fa la primera comunió als 23 anys i descobreix la pregària davant del sagrari: «Vaig començar a pregar per la meva família i la fe viva de la comunitat em va transformar. Vaig aprendre a estimar i a servir, i vaig ser testimoni de la resurrecció d'altres germans. La comunitat és molt exigent, però m'ha fet molt de bé.»

Una de les coses que més l'ha ajudat és la figura de «l'àngel custodi», l'acompanyant d'un noi nou que entra al Cenacle. «La responsabilitat de ser àngel custodi era l'oportunitat que Déu em donava de restaurar la meva vida passada i compensar una mica tot el mal que havia fet.» Fa set anys que va sortir de la Comunitat del Cenacle, però encara hi continua vinculat.

L'Alexis és un home nou. Està casat i té tres fills, i un quart en camí. L'experiència viscuda el fa dir que «he après que sense cap sentit a la vida no vas enlloc, i aquest sentit me'l dona Déu a través de la pregària, del treball, de la meva família, de l'honestetat, de donar-me als altres. Sense Déu soc capaç d'arruïnar-ho tot, no soc res».

Aquest jove transmet un amor

per la vida desbordant. Té clar que «hi ha molt per fer en el món, no puc quedar-me per a mi el tresor que Déu m'ha donat: la resurrecció. En les meves caigudes o febleses sé que no estic sol i que Déu m'aixeca. Cal agafar-se fort a la pregària».

Una vida en colors

Laia Garrós, de 34 anys, defineix la seva conversió com a «tombant». Ella sempre havia tingut inquietud sobre el concepte de «veritat», però el cristianisme no entrava en els seus plans. Simplement, no l'amoïnava... a partir dels 27-28 anys comença a llegir santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu... «per una inquietud intel·lectual, no espiritual», subratlla, «però el Senyor té els seus camins...».

En un moment donat, als 28 anys, la Laia té la sensació de buit: «Què era el lògic, què era el racional, què era la veritat? Hi ha una ruptura dins meu sense cap tipus d'explicació i experimento una conversió tombant. Jo tenia amics catòlics, amb una vivència de fe molt profunda, amb els quals tenia afinitat i als quals em podia adre-

Alexis Gámiz ha format una bonica família.

çar. Ningú creia que algú tan racional com jo, hagués experimentat aquesta conversió.»

La Laia descobreix que «soc el receptor de l'amor de Déu, que ho ha creat tot per nosaltres! I això és grandios i no en som plenament conscients». Ella es considera filla de la seva generació, una generació «que té l'autoestima molt baixa, a qui se li diu que no som el centre, que no hi ha res gratuït... i conec aquest Jesús gratuït, aquesta lògica d'amor entre el Creador i la seva criatura. Ha estat un procés d'anar trencant marcs mentals, m'ha ajudat molt en processos interns de construir-me com a persona per poder ser el que Déu ha pensat per a mi».

Aquesta jove està integrada a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès i és catequista de Confirmació al santuari de Santa Gemma Galgani de Barcelona. Considera que la seva vida «ha passat de ser en blanc i negre a ser de colors, amb tots els matisos. El món no ha canviat, he canviat jo».

La Laia viu la seva fe amb un gran sentit de responsabilitat perquè «quan prego, m'escolta l'amo de tot! i això, en certa manera, també és una responsabilitat: per què se m'ha donat a mi la fe? Per treballar per als altres».

Salvant les distàncies, també se sent identificada amb sant Pau en el sentit que «jo també tenia un sistema tancat de creences que feia impossible que em convertís perquè hauria trobat moltes raons per no fer-ho... però arriba Déu, em trenca els esquemes i em diu "per què no?". «La conversió no es dona un cop i prou», reflexiona, «és diària i cada dia cal anar polint-la. Això comporta ser conseqüent i estar a l'escolta cada dia, et poses a disposició del Senyor i ell es pren aquesta disponibilitat molt seriosament...». També reconeix que sentir la veu de Déu no és senzill en aquesta socie-

tat, però la Laia té un aliada: «A mi m'ajuda molt la Mare de Déu, que és la primera que ha fet el camí cristià, és la Mare de l'Església.»

Per a ella, el més difícil és la vida social i comunitària: «Ser prou prudent i, alhora, no callar davant les injustícies. La caritat ha d'estar per sobre de tot, però no podem permetre certes coses ni tampoc t'has de deixar emportar.» La seva inquietud és com arribar a la seva generació, tan allunyada de la cultura catòlica: «Ells també poden ser "tocats" pel Senyor. Molts cops no-

més necessiten una resposta clara i profunda que no sempre troben. Cal saber donar raó de la nostra fe.»

La Laia assegura que la seva vida té sentit i reflexiona: «Com que intento que el meu cor estigui en Déu, soc feliç. Em sento una persona realitzada i plena malgrat tot, perquè no se m'han estalviat dificultats, però no hi ha resurrecció sense creu. La creu ha passat a tenir sentit i la meua vida, com a Laia, filla de Déu, té tot el sentit del món perquè he vingut al món per estimar Déu i per ser estimada per Déu.»

Laia Garrós participa en les portadores de la Mare de Déu dels Dolors.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

FULGOR SERVICE

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Vida eclesial

Aquesta setmana recordem el bisbe de Girona, Francesc Pardo, recentment traspassat, i recollim el viatge apostòlic del papa Francesc a Malta

El Senyor l'ha cridat

MN. LLUÍS SUÑER ROCA
Administrador diocesà del
Bisbat de Girona

Han estat tretze anys
de servei episcopal
a la nostra Església
diocesana

El bisbe és el qui presideix, condueix i unifica l'Església local en nom de Crist.

És mestre de la fe quan ens ensenya. Anant al davant de la comunitat, ens fa de pastor, imatge de l'únic Pastor: Jesucrist. I és ell qui, en unió amb el Bisbe de Roma, ens fa entrar en comunió amb l'Església universal.

El Senyor ha cridat el nostre bisbe Francesc i l'ha acollit, ara que els metges i tot el còss sanitari han fet tot el que han pogut i no han trobat cap sortida mèdica a la seva malaltia. Els donem les gràcies per tot el que han fet per ell, i fem costat als seus germans, que l'han acompanyat.

Idonem gràcies per tot el que la diòcesi i tots nosaltres hem rebut del seu ministeri episcopal. Han estat tretze anys de servei episcopal a la nostra Església diocesana. Tretze anys de preocupació pels capellans, diaques, religiosos i laics que formem l'Església del nostre bisbat. Tretze anys de visites pastorals a totes les parròquies i a les comunitats religioses, santuaris i ermites que testifiquen les arrels cristianes de la nostra geografia.

Tretze anys d'estar al costat de les delegacions i serveis, animant-los a ser ferment de l'evangeli avui i aquí.

Tretze anys del bisbe Francesc

que, des d'un amor profund a la nostra Església local, ens ha anat encoratjant en el camí cristià sense deixar-nos caure en cap mena de desànim o pessimisme estèril, intentant sempre ser ferment de comunió per a tots.

Tretze anys que ha esmerçat amb diferents serveis a la Conferència Episcopal Tarraconense i Espanyola.

Tretze anys en què ha fet realitat el que es proposava el dia de la seva ordenació episcopal, de «ser un gironí de la ciutat i de tots els pobles, viles i ciutats d'aquesta estimada terra».

Ens ha deixat quan, per raons d'edat, ja havia presentat al Papa la renúncia i estava esperant el nomenament d'un nou bisbe per passar-li la torxa de la fe i esperança, que haurà d'agafar quan sigui designat.

Preguem per ell, perquè hagi arribat a l'abraçada definitiva amb el Pare, que ens estima i que sempre ens espera amb els braços oberts.

Consolem-nos pregant i esperant «un cel nou i una terra nova» per al nostre bisbe Francesc. En uns moments tan delicats com aquests, preguem per ell i per la diòcesi.

Francesc Pardo: un bisbe bo

XAVIER ROCA BAS
Delegat episcopal de Mitjans
de Comunicació Social
del Bisbat de Girona

En el meu record, el
somriure i la salutació
habitual quan em veia:
«Cap novetat?»

Passen pocs minuts de la 1 de la matinada del divendres 1 d'abril. Sonna el telèfon. És el capellà de l'hospital Josep Trueta de Girona i delegat de Pastoral de la Salut. Agafo la trucada i em temo el pitjor. Efectivament, em comunica la defunció, durant la nit de dijous, del nostre bisbe, Mons. Francesc Pardo. Moments de tristesa i dolor. Encara que sabíem que s'apropava l'hora, en aquell moment la pena és molt gran. Se'n va una bona persona.

Des de principis d'any el seu estat de salut havia començat a minvar i, per tant a preocupar-nos. Ja durant la vi-

sita *ad limina* amb el Papa apreciàvem que alguna cosa no anava bé. A les fotografies que ens arribaven de Roma el vèiem afeblit. A la tornada, la seva agenda es va començar a reduir dràsticament. Un dels seus darrers actes públics va ser la missa de celebració de la festivitat de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes i escriptors. Pocs dies després ingressava en una clínica de la ciutat i ja no tornaria a casa seva.

El bisbe Francesc ha estat un bisbe bo i un bon bisbe. Amb caràcter,

Bisbat de Girona

Foto d'arxiu del bisbe
Francesc en la Missa
de Sant Narcís.

Gràcies, bisbe Francesc!

MN. CARLES CAHUANA

Rector de la Santíssima
Trinitat de Sabadell
i celebrant de la Missa de La 2
de TVE Catalunya

Vaig tenir l'ocasió de conèixer l'aleshores mossèn Francesc quan ell era rector de Sant Esteve de Granollers. Jo vaig arribar-hi l'any 2006 com a seminarista de l'etapa pastoral. Vaig descobrir en ell un autèntic pastor, un home de gran capacitat de treball, dedicat a les persones i a totes les responsabilitats que li eren encomanades, des de les més importants fins a les més senzilles i quotidianes. En els meus primers temps de capellà, recordo arribar a l'església a celebrar la primera missa del matí i ell ja hi era feia estona resant assegut en un banc.

He après moltíssimes coses d'ell i avui només puc dir: «Gràcies, Mn. Francesc, bisbe Francesc! Vas ser un bon mestre per a mi, i sobretot gràcies pel bé que has fet a l'Església. Al cel ens puguem tornar a veure!»

però sempre cordial i atent a les preocupacions de la gent, tenia un gran interès a fer-se present a totes les parròquies i comunitats, des de les més grans a les més petites i rurals. Allà s'hi trobava com peix a l'aigua, parlant amb els feligresos, amb to distès... la gent l'apreciava. Era un bisbe molt pastor. I en aquest sentit, aquests darrers dies les mostres de condol han estat veritablement aclaparadores.

Durant els meus pocs anys com a delegat de Mitjans de comunicació vaig poder comprovar com la seva agenda era de campionat, treia fum. Des de l'inici es va fer seva la diòcesi i ara, amb motiu de la seva renúncia havent

completat els 75 anys, volia posar-se a disposició del nou bisbe, amb la il·lusió de tornar a fer de capellà i estar amb la gent.

Sempre li estaré agraït per la seva confiança al capdavant de la delegació. En el meu record, el somriure i la salutació habitual quan em veia: «Cap novetat?» Sempre interessat a conèixer de primera mà el que deien els mitjans sobre la diòcesi. De fet, com a mínim una vegada al mes pujava a la delegació per gravar les cartes setmanals per al programa de ràdio diocesà, i sempre s'interessava pel nostre treball. I no faltava mai el comentari sobre l'actualitat esportiva, especialment sobre el Barça, com a soci i gran aficionat que era.

El trobarem a faltar. Se n'ha anat un bisbe bo.

«Vas ser un bon
mestre per a mi»

Un bisbe proper

DAVID PAGÈS I CASSÚ

Activista cultural, escriptor i professor

Sempre m'ha causat admiració el lema que va triar per al seu mandat: «Perquè tinguem vida»

Tota persona mereix una consideració i una dignitat, certament. Dit això, cal afegir que en els nostres dies, en l'àmbit de la relacions familiars o professionals, el reconeixement no va tan implícit ni és tan inqüestionable com ho podia ser fa unes dècades. Hom se n'ha de fer mereixedor, dia rere dia, la qual cosa és bona perquè ens demana, a tots plegats, una exigència que ens fa més amatents, més considerats, més flexibles...

Hi he pensat amb motiu de la mort de Monsenyor Francesc Pardo. Les nombroses mostres de condolença que hi ha hagut aquests dies, procedents de persones, d'entitats, col·lectius, partits... ben diversos evidencien que se'l va ben guanyar, el respecte, la qual cosa no resulta gens estranya: fou un bisbe

posseïdor d'un tarannà que es pot omplir amb els adjectius afable, alegre, bo, dialogant, obert, proper, senzill...

Sempre m'ha causat admiració el lema que va triar per al seu mandat: «Perquè tinguem vida.» És un lema fàcilment associable amb el seu segon cognom, «Artigas» —una artiga és un tros de terra que un cultivador deixa a punt per al conreu. A ell li agradava de dir: «Quan dius vida, vols dir totes les dimensions de la persona; és a dir, l'espiritual, material, de relació amb els altres...»

I certament la seva tasca com a bisbe hi va anar d'acord: li agradava de visitar les parròquies de la diòcesi, i de fer-ho amb el desig de conèixer la seva gent i d'escoltar-la, la qual cosa el va fer popular, estimat... i transmissor d'una Església propera, natural, amb voluntat de superar els reptes... Una Església que, quan cal, i amb actitud evangèlica, surt pròpiament de l'àmbit espiritual a què se circumscriu, no defuig les grans qüestions que preocupen la societat i s'arromanga allà on faci falta...

Ve a tomb de recordar una de les presentacions de llibres que vaig compartir amb ell. Va ser a Girona mateix, el 24 de setembre de 2015, per al volum *Joan Carrera. Un bisbe del poble*, amb els seus autors, els també enyorats Joaquim Ferrer i Francesc Teruel. Aquella presentació em va permetre de conèixer-lo més i d'establir molts de lligams entre els dos bisbes per la seva condició d'homes compromesos amb els drets humans, les persones —de manera especial, les més necessitades— i amb Catalunya, la llengua, la cultura...

La sembra de Monsenyor Francesc ha donat molts bons fruits. Els gironins estem convençuts que el model que ha projectat serà inspirador a l'hora d'escollir el seu successor a la nostra diòcesi.

Agustí Codinach

En el seu 36è viatge apostòlic ressona el clam contra la guerra

Francesc insisteix en l'acollida en la seva visita a Malta

AGÈNCIES
La Valeta

El cap de setmana del 2 i 3 d'abril, sota el lema «Ens van mostrar una hospitalitat poc comuna», Francesc va visitar l'illa mediterrània de Malta, en el seu 36è viatge apostòlic fora d'Itàlia. L'acollida i la fe, rere les petjades de sant Pau, van ser els grans temes de la visita, marcada també per la guerra a Ucraïna.

Al Centre Joan XXIII Peace Lab, al veïnatge maltès de Hal Far, el Papa es va trobar amb migrants i va enviar un missatge al món: mirar les persones «no com a números», sinó com a germans i germanes. El Pontífex va recordar que per salvar-nos del «nostre naufragi com a civilització», la clau és comportar-nos amb més humanitat, tot evitant caure en la indiferència davant de qui pateix la ferida de la crisi migratòria.

En al·lusió al lema del viatge, una cita dels Fets dels Apòstols que narra com els maltesos van acollir Pau i els que havien naufragat amb ell, el Papa va manifestar el desig que Malta «sempre tracti d'aquesta manera tots els qui arriben a les seves costes», de manera que realment per a ells sigui un «port segur».

Davant dels testimonis compar-

tits per alguns migrants durant la trobada, Francesc va dirigir el seu pensament i va assegurar la seva pregària cap a «les milers de persones que s'han vist forçades a fugir d'Ucraïna a causa de la guerra» i també cap a tots els que, buscant un lloc segur, «s'han vist obligats a deixar casa seva i la seva terra a Àsia, a Àfrica i a les Amèriques».

El Bisbe de Roma, molt conscient del drama que viu «qui ha de partir separant-se de les pròpies arrels», va demanar «trobar persones acollidores, que saben escoltar, comprendre, acompanyar, i també ser al costat amb altres companys de viatge per compartir, per portar junts el pes».

Adreçant-se als migrants, Francesc els va animar a que «poguessin ser en primera persona testimonis i animadors d'acollida i de fraternitat». I va destacar la importància que esdevinguessin testimonis dels valors humans essencials per a una vida digna i fraterna.

A la gruta de Sant Pau, a Rabat, el Papa va recordar el naufragi de l'apòstol, que va ser acollit amb cordialitat i bon cor. Francesc va demanar que aquesta compassió

PAPA FRANCESC
«El Senyor desitja que ens convertim en testimonis incansables de la reconciliació, d'un Déu per al qual no existeix la paraula “irrecuperable”»

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

«Cal vigilar perquè les pràctiques religioses no es redueixin a la repetició d'un repertori del passat»

«El Mediterrani necessita la corresponsabilitat europea per esdevenir, novament, escenari de solidaritat»

continui viva avui per reconèixer els qui actualment són arrossegats pel mar fins a les seves costes.

Després, va saludar diferents líders religiosos, abans d'adreçar-se a l'interior de la basílica de Sant Pau per reunir-se amb malalts i pacients assistits per Càritas. Davant del Santíssim, es va acomiadar amb una pregària i la seva benedicció apostòlica.

Testimonis de reconciliació

En la celebració eucarística del diumenge 3 d'abril, a la plaça dels Grangers, i davant de representants de les Esglésies cristianes i altres confessions religioses, Francesc va convidar a no cansar-nos de demanar perdó: «No hi ha pecat o fracàs que en presentar-lo davant d'Ell no pugui esdevenir ocasió per iniciar una vida nova, diferent, en el signe de la misericòrdia. Déu ho perdona tot.»

Reflexionant sobre el passatge de la dona adúltera va assenyalar que «en aquesta pàgina s'albira el poble dels creients de tots els temps, el poble sant de Déu, que aquí a Malta és nombrós i vivaç, fidel en la recerca del Senyor, vinculat a una fe concreta, viscuda».

El Papa va alertar que els personatges d'aquest evangeli parlen de la nostra religiositat, en la qual es pot insinuar el corcò de la hipocresia i el mal costum d'assenyalar amb el dit. Per al Pontífex, cal verificar si som deixebles en l'escola del Mestre: «Per la nostra mirada, per la manera com mirem el proïsme i ens mirem nosaltres mateixos.»

Per això, va insistir a observar com mirem els altres: si amb una mirada de misericòrdia o amb una mirada injusta i de menyspreu.

La vida de la dona adúltera, va continuar el Papa, va canviar gràcies al perdó. Així, «el Senyor desitja que també nosaltres els seus deixebles, nosaltres com a Església, perdonats per Ell, ens convertim en testimonis incansables de la reconciliació, d'un Déu per al qual no existeix la paraula "irrecuperable", d'un Déu que sempre perdona, que continua creient en nosaltres i ens dona a cada moment la possibilitat de tornar a començar».

En acabar la missa, en el res de l'Àngelus, el Papa va recordar «la tragèdia humanitària de la turmentada Ucraïna, encara sota el bombardeig d'aquesta guerra sacrílega; no ens

cansem de pregar i ajudar els qui pateixen».

Tornar als orígens

El dissabte 2 d'abril la jornada va culminar amb una emotiva trobada de pregària al santuari de Ta'Pinu. El Pontífex va visitar la capella del santuari on va resar la pregària de les *Tres Ave Maria*, davant de la imatge de la Mare de Déu i li va lliurar com a obsequi una rosa d'or, un regal exclusiu dels Papes per expressar reverència a Maria.

Aquí Francesc va meditar sobre el passatge evangèlic que narra el moment en què Maria i Joan acompanyen Jesús al peu de la creu. El Papa va destacar que l'hora de Jesús no representa la conclusió de la història, sinó que assenyalava el començament d'una vida nova: «Al costat de la creu contemplem l'amor misericordiós de Crist que estén cap a nosaltres els seus braços oberts de bat a bat i, a través de la seva mort, ens obre a l'alegria de la vida eterna.»

El Pontífex va convidar tot el poble maltès a observar els moments

Visita del Papa a la gruta de Sant Pau.

personals de dolors en els quals ha aparegut la fe i l'esperança, malgrat que tot estava perdut. En aquest sentit, «aquesta hora de la salvació a nosaltres ens diu que, per renovar la nostra fe i la missió de la comunitat, som cridats a tornar a aquest inici, a l'Església naixent que veiem en Maria i Joan al peu de la creu.»

És a dir, «redescobrir l'essencial de la fe no significa tornar enrere per copiar el model eclesial de la primera comunitat cristiana, sinó més aviat recuperar l'esperit de la primera comunitat cristiana, tornar al cor i redescobrir el centre de la fe: la relació amb Jesús i l'anunci del seu Evangelí a tot el món».

Segons les seves paraules, cal una fe que es fonamenti i es renovi en la trobada personal amb Crist, en l'escolta quotidiana de la seva Paraula, en la participació activa en la vida de l'Església. Sent conscients de la crisi de fe, de l'apatia de la pràctica creient i de la indiferència dels joves, «cal vigilar perquè les pràctiques religioses no es redueixin a la repetició d'un repertori del passat, sinó que expressin una fe viva, oberta, que difongui l'alegria de l'Evangelí».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Bona Pasqua, quines ganes en tenim!

Tenim ganes de vida (desitgem veure néixer la vida al nostre entorn), de situacions que ens donen alegria, de compartir, de renovar-nos... de veure feta realitat la nostra esperança i trobar-hi signes al voltant nostre. Ah! Però ja és aquí la Pasqua i sabeu què? Dura 50 dies, sí 50 preciosos dies.

En aquest temps, hauríem de ser testimonis en el món de vida nova, d'oportunitat, d'esperança... de gestos petits però múltiples que es donen diàriament i que són signe de tendresa, de bellesa, de bondat, de pau, de solidaritat... de presència de Déu en el nostre entorn.

Si estem convençudes que Jesús viu, hem de saber trobar-lo, hem de poder mostrar les seves obres, i segur que Jesús sabia descobrir els signes d'esperança i de vida que ens envolten.

Sí, com Ignasi de Loiola, ens convertim profundament, serem capaços de «veure noves totes les coses» captant la profunditat de la realitat mateixa, en descobrir la presència del ressuscitat o potser perquè la nostra mirada pot canviar i saber descobrir-les a través d'aquesta mirada transformada. Les xarxes, les notícies, els relats es tenyeixen ràpidament d'una ombra que enfosqueix la llum que habita el món, posa la mirada en allò que no funciona, que deixa veure les ombres que tenim com a persones, societat... hi ha tanta llum, però, en la mateixa realitat! Si volem celebrar la Pasqua en profunditat hem de convertir-nos a aquella mirada nova sobre totes les coses i difondre aquesta bona notícia posant la nostra atenció en tants gestos, actituds, paraules... que són signe de llum en el món i per al món.

Jesús ressuscita avui per a tota la humanitat, per a cada persona i nosaltres, igual que aquelles dones, hem de poder testimoni-ho.

ESTHER BORREGO
Treballadora social

«El cor del Mediterrani»

Davant les autoritats de Malta, la societat civil i el cos diplomàtic, Francesc va anomenar aquesta illa «el cor del Mediterrani». Va subratllar que «per garantir una bona convivència social no n'hi ha prou amb consolidar el sentit de pertinença, sinó que cal reforçar els fonaments de la vida comuna, que es basa en el dret i la legalitat. L'honestetat, la justícia, el sentit del deure i la transparència són pilars essencials d'una societat civilment desenvolupada».

El Papa va recordar que el progrés passa per «conservar la memòria i teixir respectuosament l'harmonia entre les generacions, sense deixar-se absorbir per homologacions artificials i colonitzacions ideològiques».

«Protegim la bellesa de la vida!» va ser el crit que va llançar en pensar especialment en la dignitat dels treballadors, els ancians, els malalts i els joves.

El Papa sap que el fenomen migratori, en augment creixent, suscita temors, inseguretats, desànim i frustració. Amb tot, va manifestar que «l'expansió de l'emergència migratòria exigeix respostes àmplies i compartides. El Mediterrani necessita la corresponsabilitat europea per esdevenir, novament, escenari de solidaritat i no ser l'avançada d'un tràgic naufragi de civilitzacions».

La darrera part del discurs la va dedicar a la pau, i va lamentar que «l'entusiasme per la pau, que va sorgir després de la Segona Guerra Mundial, s'hagi afeblit en els darrers decennis, així com el camí de la comunitat internacional, amb pocs poderosos que tiren endavant pel seu compte, buscant espais i zones d'influència».

Peraixò, va demanar «escollar la set de pau de la gent, treballem per posar les bases d'un diàleg cada cop més ampli, tornem a reunir-nos en conferències internacionals per la pau, on el tema central sigui el desarmament, amb la mirada dirigida a les generacions que vindran».

A l'avió de tornada a Roma, Francesc va tornar a referir-se a la guerra a Ucraïna i va assegurar que no descarta un viatge a Kíiv, perquè és una possibilitat «que està sobre la taula».

Trobada amb els migrants.

© Vatican Media

**Cada dia és una nova
oportunitat per aprendre**

Gestionant capacitats

www.emiser.es · 938 46 61 11 · emiser@emiser.es

SABER ESCOLTAR

El somriure de Jesús

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

Hi ha un tema poc desenvolupat per la cristologia clàssica, que ha estat més pendent de la divinitat de Jesús: Jesús va riure? Com reia el Senyor? Els evangelis no en parlen, però la pregunta és interessant.

És coneguda la dita del Cohèlet: «Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. Un temps de plorar i un temps de riure.»

Riure pot ser destructiu o constructiu. Com tot el que és humà, el somriure també es troba sota el pes de la culpa i forma part de la salvació de Jesucrist. «Podem dir que el Fill de Déu s'ha fet home per redimir el riure.» La reflexió teològica sobre Crist s'ha interessat poc per oferir la imatge de Jesús somrient. Per a alguns crítics, això ha portat a un cristianisme trist. Com si riure

estigués prohibit.

Una cosa és que els evangelis no parlin del somriure de Jesús i una altra cosa és que Jesucrist no hagi rigut. Els Pares de l'Església deien: «Allò que el Verb no assumí, tampoc no ho redimí.» La fe afirma que Jesús ha vingut a divinitzar tot el que és humà. I què hi ha més humà que riure? Aristòtil deia que la capacitat de riure distingeix els éssers humans dels altres éssers vius. El silenci sobre el somriure de Jesús no és pas una negació. Els evangelis apòcrifs presenten Maria somrient amb el Fill als seus braços.

El regne de Déu és, d'alguna manera, el somriure del regne. Els salms es refereixen a la felicitat de l'alegria i els evangelis descriuen la joia dels deixebles davant Jesús ressuscitat. El riure de Pasqua hau-

ria de ser un distintiu de l'Església d'avui i de cada un dels fidels.

Diego Poole, professor i pallaso, va actuar davant el Papa en les trobades amb la joventut. Joan Pau II va riure molt. Poole diu: «No hi havia imatges gravades del Papa rient tant i, gràcies a aquestes, tenim ja la imatge per sempre d'un Papa que era profundament humà, molt alegre i molt simpàtic... Per a mi, ser senzillament el que ha provocat el somriure del Papa i haver aconseguit que ho hagi pogut veure tot el món, és emocionant.»

«Hi ha un temps per a cada cosa. Un temps de plorar i un temps de riure»

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanya
ynaraja@gmail.com

El sepulcre del Senyor estava situat als afores de Jerusalem, a poca distància de les muralles. Passada la porta de Benjamí es devia veure perfectament el petit promontori del Calvari, restes d'una antiga pedrera calcària, de la qual ja no s'extreia cap pedra. A uns 90 metres, la sepultura sense estrenar que s'havia preparat el d'Àrimatea. Lloc molt visible, doncs, apropiat per ser contemplat amb sorpresa per una multitud. Com ho van ser la multiplicació dels pans i dels peixos, la curació del cec de naixement o la del paralític de Betesda.

Ningú ho va veure i, per la notícia que se'ns dona de l'esdeveniment, deduïm que va ser abans de l'aurora. Val la pena, doncs, acceptar un fet partint de tan pocs indicis?

A PROPÒSIT DE...

Ningú no el va veure ressuscitar

De la multitud d'alimentats, no se'n va saber res ni se'n sap avui tampoc. Dels miraculosament curats, ni tan sols el nom.

Els relats evangèlics es refereixen exclusivament a les aparicions, per elles sabem que existia, rediviu.

Els artistes han plasmat el fet a la seva manera. La llegenda centreeuropea ha creat el conill, testimoni imaginari. Laminadura de Pasqua, com els ous d'Occident.

Quina pena que ningú no ho veïés i ens ho hagués explicat!

Doncs no, si així hagués passat, avui potser el recordàrem admirats i indiferents.

**Cada trobada anava
acompanyada
d'un missatge
i un ensenyament**

Cap aparició va ser un espectacle de masses. Cada trobada anava acompanyada d'un missatge i un ensenyament.

Va desaparèixer de la vista humana però no de l'experiència del seu amor. Absent de contacte sensorial, companyia íntima de qui creu en Ell. Prova íntima en el més profund del cor, en la pregària sincera, satisfacció en la recepció eucarística.

Sí, crec en Crist. Potser cada vegada més, perquè, cada dia soc més conscient del seu Amor. Ell m'estima moltíssim i jo, a poc a poc, l'estimo més. Com l'enamorat, que pot desconèixer el número del DNI de la seva enamorada o no saber com són les seves empremtes dactilars o el seu ADN; no en podrà provar legalment l'existència, però l'amor i les seves delicadeses li ho demostraran.

SIGNES D'AVUI

El gra de blat

No hi ha resurrecció si abans no hi ha hagut mort. Sense Divendres Sant no hi ha Pasqua. Jesús anticipa aquest principi amb claredat: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dona molt de fruit» (Jn 12,24). La fecunditat espiritual implica mort, despreniment, dolor, dol... No es pot arribar a la meta sense recórrer el camí. Es vol aconseguir la Terra Promesa sense travessar el desert durant quaranta anys. L'itinerari de l'espiritualitat cristiana no prescindeix de les etapes fonamentals. Tots volem gaudir de l'alegria de la resurrecció i delectar-nos amb els dons de l'Esperit, però hi ha tres requisits que acostumen a ser imprescindibles: la mort, la baixada als inferns i el buit.

Primer, la mort. Com afirma

Dag Hammarskjöld: «No busquis la mort. Ja et trobarà ella a tu. Busca més aviat el camí que faci de la teva mort una culminació.» La mort definitiva és el punt d'arribada d'un camí marcat amb petites morts: desprendre's del propi ego, mantenir-se fidels davant dels reclams de les passions dominants, rebutjar l'atractiu del pecat que convida a la corrupció dels diners, a l'engany, a l'abús del poder, al tràfic d'influències, a la infidelitat als compromisos... Al final, la mort com a culminació: «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit.» Sense por, sense aferrament... amb confiança.

Com més t'enfoneses al trampolí, més alt et catapulta

LLUÍS SERRA LLANSANA

llserrall@gmail.com

Segon, la baixada als inferns. El Credo recull aquesta expressió per indicar que Jesús va assumir la mort amb totes les conseqüències. Va baixar a l'estança dels morts, on els que s'hi trobaven estaven privats de la visió de Déu. Aquesta imatge ens porta experiències personals molt doloroses. Qui, en un moment o altre de la vida, no ha viscut l'angoixa dels inferns interiors, el sofriment davant l'abisme, una depressió...! Com més t'enfoneses al trampolí, més alt et catapulta.

Tercer, el buit. Abans de veure el Ressuscitat es passa per l'experiència de la tomba buida. Cal perdre-ho tot per guanyar-ho tot. La temptació és fugir i distreure'ns. El buit engoleix, però cal submergir-s'hi per aconseguir la plenitud.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Quan contemplem actituds de violència que provoquen tant dolor en els que pateixen les conseqüències d'una guerra, ens criden més l'atenció les actituds reconciliadores que veiem al voltant nostre.

I jo les puc contemplar de vegades en un senzill menjador —la nostra «taula de fraternitat»— per a aquells que ho necessiten. Perquè precisament allà es poden donar escenes que són una veritable lliçó evangèlica.

Us ben asseguro que fa uns dies en aquesta taula no vaig poder amagar les llàgrimes davant de l'escena que vaig presenciar i que avui vull compartir amb vosaltres els meus lectors.

Un noi acollit en un dels «pisos d'oportunitats» que tenim a la parròquia ha passat per un mal moment

FINESTRA A LA VIDA

Una meravellosa reconciliació

del qual ha de sortir amb una teràpia. Això el portarà durant un temps a allunyar-se dels seus companys. Durant el dinar, mentre l'acomiadàvem, se li va acostar un altre noi que formava part dels companys amb els quals havia tingut alguns problemes derivats de la seva situació.

Va començar amb una abraçada i va continuar amb unes paraules que mostraven tant de seny que ningú dels educadors o professionals no ho hauria fet millor. Paraules d'ànim, de comprensió, d'amistat i reconciliació.

Però la cosa no va acabar aquí. De cop i volta va posar les mans en actitud de pregària amb els palmells elevats a Déu i el seu gest va fer que el company al qual acomiadàvem fes el mateix. Durant una estona es va fer un silenci profund i reverent mentre tots dos elevaven el seu cor i la seva pregària a Déu, amb el nom amb el

qual ells s'hi adrecen. Al·là, perquè tots dos són musulmans.

Jo, contemplant aquella escena tan humana i tan espiritual, em preguntava si nosaltres, els cristians d'avui dia, seriem capaços de fer una cosa semblant sense respectes humans, sense avergonyir-nos de la nostra fe i la nostra religiositat. I, francament, penso que no.

Encara vaig admirar més aquell detall quan un altre company musulmà em va explicar que el que havien recitat a la pregària consisteix a demanar una benedicció a Déu quan algú pateix un canvi en la seva vida o comença un nou camí.

A la nostra «taula de fraternitat» visc veritables lliçons evangèliques

«La retransmissió de la missa arriba a desenes de milers de persones»

Mn. Carles Cahuana celebra, des de Sant Cugat del Vallès, «La Missa» de La 2 de TVE Catalunya

Mn. Carles Cahuana i Bartra (Sabadell, 1976), prevere de la diòcesi de Terrassa, és actualment el rector de les parròquies de la Mare de Déu de Gràcia i de la Santíssima Trinitat de Sabadell. És una persona que té una dimensió pública important perquè, cada diumenge, a dos quarts d'onze del matí, celebra, des de Sant Cugat del Vallès, *La Missa de La 2* de TVE Catalunya. És una missa adreçada de manera especial a persones malaltes o de mobilitat reduïda, que «aplega» un gran nombre de feligresos.

Ens crida l'atenció el seu cognom: Cahuana. Quins són els seus orígens?

És cert, no és un cognom habitual a casa nostra. El meu pare és del Perú. Va venir de molt jove a estudiar medicina a Barcelona, i aquí va conèixer la meua mare, que és catalana. Els meus germans i jo hem nascut a Catalunya; per tant, podem dir que tenim «sang» catalana i peruana.

El 2 de desembre del 2007 va tenir lloc a la catedral de Terrassa la seva ordenació presbiteral. Com va començar tot plegat?

Aquesta és una bona pregunta: «Com va començar tot plegat?» Els creients creiem que Déu ens estima, i que ho fa des de sempre, des de l'inici de la nostra existència. Si mirem enrere, podem descobrir com Déu ens acompanya, des del nostre naixement, quan som infants, quan triem opcions en la nostra vida... Però, intentant resumir, ja des de petit m'havia cridat l'atenció la figura del capellà, com també durant l'adolescència, però va ser sobretot en el temps de la universitat quan em vaig plantejar més seriosament la possibilitat d'oferir la meua vida al Senyor en el sacerdoci. I, així, el setembre del 2000 vaig entrar al Seminari.

«Cercar Déu de debò encara o mple qui s'hopren seriosament», afirmava el P. Josep Massot en una entrevista feta fa pocs mesos en aquest mateix setmanari. Què pot portar una persona jove, en els nostres dies, a fer-se religiós o religiosa?

La crida de Déu, la vocació, continua sent un misteri. Déu convida tota persona a la vida, a la benauran-

ça, a la santedat, a la plenitud, i això es concreta en diferents opcions. Però per poder captar aquesta invitació, per poder escoltar aquesta crida, cal una actitud: la de cercar. Cal tenir el desig de buscar Déu. És aleshores quan ell es deixa trobar i omple el cor de la persona. Només a partir d'aquest encontre es pot entendre, per exemple, que un jove abraça la vida religiosa renunciant a altres opcions possibles.

Què recorda del seu pas pel Seminari diocesà, al qual va servir com a formador?

Efectivament, del 2010 al 2015 vaig formar part de l'equip de formadors del Seminari diocesà de Terrassa. Aquesta va ser per a mi una experiència exigent: jo portava pocs anys de ministeri i em trobava que havia d'acompanyar el procés de formació i de discerniment dels joves que havien fet el pas, no sempre fàcil, d'entrar al Semi-

«Déu convida tota persona a la vida, a la benaurança, a la santedat, a la plenitud»

nari. Al mateix temps, va significar per a mi un moment d'impuls de la meua pròpia vocació, ja que els seminaristes contagiaven la seva il·l·lusió per ser mossens, i això mai no deixa indiferent.

Actualment és rector de dues parròquies, però també condueix La Missa de La 2 de TVE.

Sí, i no sempre és fàcil, ja que he de repartir el meu temps entre aquestes tres realitats. Des de fa gairebé un any i mig, soc rector de la Santíssima Trinitat i de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell. Són dues parròquies veïnes, amb la seva pròpia història i les seves característiques. M'he sentit molt ben acollit en totes dues.

Deu ser un dels preveres amb més feligresos de Catalunya. Una responsabilitat gens petita...

És cert, ja que la retransmissió de la missa arriba a desenes de milers de persones, tantes que no trobaríem cap temple on poder encabir-les. A part de la quantitat, cal destacar també aquella gent que potser no es consideren creients però que es posen davant del televisor en aquell moment. Tot l'equip que fa possible la missa, i jo mateix, som conscients de la gran responsabilitat que això suposa.

Quins «ingredients» ha de tenir, en els nostres dies, una missa perquè sigui atractiva?

Penso que no cal cercar cap «ingredient» especial. Una missa ben celebrada ens ajuda a entrar en el misteri que realitza i significa. És clar que cal preparar-la bé, cuidant els detalls, el lloc, la proclamació clara i entenedora de les lectures, els cants... L'homília és un dels elements que la gent valora més i que el papa Francesc ha animat a preparar conscientment en diverses ocasions. Però, en definitiva, la presència de Déu mateix, la seva Paraula i la fe dels celebrants són el que fa atractiva la missa.

Sovint li agrada començar la cerimònia amb alguna anècdota que li han referit. Expliqui'ns-en alguna de ben especial.

D'anècdotes de la missa per televisió, n'hi ha moltes. Les més maques són les que fan referència als múltiples testimonis que he rebut de la gent gran i dels malalts que no poden sortir de casa. Em fan especial il·l·lusió les cartes que

m'escriuen explicant com viuen la missa cada diumenge. Són veritables testimonis de fe que estimulen a créixer en la vida cristiana.

La missa que vostè presideix és especialment pensada per a les persones que no poden anar a l'església (malalts, persones en residències i presons...), però ens imaginem que amb la pandèmia devia augmentar considerablement el nombre de feligresos que no pertanyen a aquests col·lectius...

Realment la pandèmia ha estat un moment clau pel que fa a l'audiència de la missa per televisió. De fet, no sols la de La 2, sinó a través d'altres mitjans de comunicació, com és internet, per exemple. Pensem en tota la gent que habitualment participa en la missa dominical i que durant el confinament es va «connectar» a la missa televisada. A partir d'aleshores, molts han continuat seguint-la cada diumenge.

Això sí, vostè sol animar tot-hom qui pugui a assistir a les celebracions de la seva parròquia...

Efectivament. El temps del confinament estricte va acabar fa molts mesos, tot i que la pandèmia encara continua. Però amb les prou conegudes mesures de seguretat podem fer moltes de les nostres activitats habituals. Per això animo sempre a tornar a missa a les parròquies. La missa de la televisió té especial sentit per a aquells que no poden participar físicament en la celebració de l'eucaristia, per motius de salut o bé d'incapacitat per desplaçar-se. Però mai no podrà substituir la presència a l'església.

Una cosa que caracteritza la seva missa és l'apartat dels recordatoris d'efemèrides: aniversaris de casaments, de defuncions... Ens consta que és un aspecte valorat per molta gent. Ens imaginem que deu tenir molta demanda i que forçosament ha de seguir alguna mena de criteri.

Abans de la pandèmia no ens havíem plantejat mai pregar per difunts concrets, efemèrides de defuncions, aniversaris de casament... El confinament a causa del Covid va ser molt dur per a moltes famílies, ja que moltes no van poder acomiadar-se dels seus

«La presència de Déu mateix, la seva Paraula i la fe dels celebrants són el que fa atractiva la missa»

parents difunts i per aquest motiu vam començar a pregar pels difunts. Eren tantes les defuncions, que hi va haver algun diumenge que hi havia una gran quantitat de noms. Igualment, vam entendre que, per a moltes persones que no poden sortir de casa, era un moment d'esperança i alegria, no sols pregar pels seus difunts, sinó també rebre la felicitació per un aniversari de naixement o de casament. Malauradament, hem hagut d'establir alguns criteris, com felicitar només la gent gran i que no pot sortir de casa, aniversaris de casament de més de cinquanta anys, difunts recents, etc.

S'ha de dir que té bons acompanyants, entre ells l'Ignasi Miranda, que sap tocar totes les tecles, i no sols les de l'orgue...

Per descomptat! Si la missa arriba a tantes llars a través de la televisió és gràcies al treball de moltíssimes persones: tècnics, operadors, realitzadors i, sobretot, les corals. L'Ignasi Miranda, com a director, hi té un paper fonamental, ja que està pendent de molts aspectes, entre ells, la coordinació de les diferents corals. A més, com a músic, acompanya també els cors quan cal tocar el teclat. Va ser precisament durant el confinament, quan només podíem ser-hi ell i jo, que va haver de fer molts rols.

Corals d'arreu del país passen per les seves celebracions. Una bona manera de donar-les a conèixer.

I tant! A casa nostra tenim una enorme riquesa en el món coral i és molt d'agrair la participació d'aquestes formacions en la missa de la televisió. Darrere de cada retransmissió, hi ha moltes hores d'assaig que fan que la celebració sigui reeixida. Moltes persones que segueixen la missa m'han manifestat el seu agraïment a les corals, perquè amb els seus cants els ajuden a pregar i a viure l'eucaristia. Aprofito l'ocasió per animar les corals que encara no ho han fet a posar-se en contacte amb l'Ignasi Miranda per poder venir un dia a participar-hi.

Com en totes les activitats, es generen despeses. El seu mitjà per a la recepció de donatius és el Bizum...

La Missa de La 2 té el seu propi pressupost oficial de Televisió Espanyola. Això cobreix les despeses bàsiques, especialment la retribució de tots els treballadors de l'ens públic. Algunes persones ens demanen com poden fer un donatiu. Els donem el Bizum de la nostra parròquia, que ens serveix per assumir despeses extres.

Com creu que s'haurien d'integrar les noves tecnologies en la pràctica religiosa i en les cerimònies?

Ara mateix estem treballant per poder oferir la traducció simultània amb llenguatge dels signes per a tots els fidels amb discapacitat auditiva. Les noves tecnologies permeten fer-ho fins i tot de manera remota. Algunes parròquies ofereixen la retransmissió de la pròpia celebració per a la seva feligresia que no pot sortir de casa, ja que els mitjans per fer-ho són a l'abast de tothom.

Quin perfil, al seu entendre, ha de tenir un prevere del segle XXI?

Penso que ha de ser un home de profunda fe, ple d'esperança i disposat a estimar entregant la pròpia vida. Em van ajudar molt també unes paraules del papa Francesc que va escriure en una carta adreçada als sacerdots amb motiu del 160è aniversari de la mort de sant Joan M. Vianney: «Només si som capaços de contemplar i agrair concretament tots els gestos d'amor, de generositat, de solidaritat i de confiança, així com el perdó, la paciència, la indulgència i la compassió amb què hem estat tractats, permetrem que l'Esperit ens doni aquest aire fresc capaç de renovar la nostra vida i la nostra missió, mantenint encesa la flama de l'esperança.»

L'Església catalana viu un moment de canvis de lideratges...

Ha coincidit en el temps la provisió de nous bisbes a les diòcesis catalanes. Forma part de la història de l'Església, no és res especial. És cert, però, que pot suposar un canvi de maneres de fer. Els nostres pastors hauran d'afrontar els nous reptes de la nostra societat i segur que treballaran el camí sinodal iniciat pel papa Francesc.

L'Evangeli de Jesús és eternament jove o bé cal anar-lo actualitzant periòdicament?

L'Evangeli és per a tota persona, de qualsevol cultura i qualsevol

temps. Ara bé, per difondre el contingut de l'Evangeli, sí que cal utilitzar el llenguatge propi de cada moment i cultura, és a dir, actual i comprensible.

«Una estructura de gairebé dos mil anys d'existència i estesa pels cinc continents va necessàriament lenta en la seva actualització als nous temps; cal tenir paciència, cal deixar madurar els fruits en el seu arbre», escrivia fa unes setmanes Mn. Josep Ruai per al Full dels bisbats de Vic i Solsona.

Una característica del nostre temps és la rapidesa i immediatesa de tot. I això, entre altres aspectes, pot comportar el risc de decisions i actuacions precipitades o fins i tot equivocades. La prudència i el ritme de la institució eclesial potser no encaixen del tot amb el moment present, però poden ser una garantia d'estabilitat i perspectiva

en la seva actuació i en la presa de decisions.

Ens agradaria que ens digués alguna afició seva que li agradi practicar.

Sempre m'ha interessat la política, la sociologia i la història contemporània. Procuo llegir i estar al dia de les notícies tant locals com internacionals. També, quan puc, m'agrada viatjar i conèixer de primera mà diferents cultures i societats.

Acabi vostè mateix amb les paraules que vulgui.

En referència a la missa de la televisió, em sento molt afortunat de poder-la presidir, perquè gràcies a ella noto la companyia de nombrosíssimes persones, moltes d'elles ancianes i malaltes, que amb el seu testimoni de vida marcat pel pes de l'edat i del dolor són un exemple per a nosaltres, els més joves.

Mn. Carles Cahuana
i Ignasi Miranda.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Incerta glòria

Benvolguts i benvolgudes, *Incerta glòria* és el títol —manllevat a Shakespeare— de la novel·la que Joan Sales va dedicar a la Guerra Civil del nostre país, un títol que es pot extrapolar a qualsevol conflicte bèl·lic, també al que té lloc a Ucraïna. S'ha parlat molt d'aquesta guerra i se n'han analitzat les causes. Però aquí voldríem fer esment del paper que hi pot haver tingut el fet religiós —no de manera explícita— en el conflicte. Vagi per endavant la condemna sense pal·liatius de qualsevol guerra i d'aquesta en concret: el fet de voler entendre un conflicte no significa justificar-lo.

Europa s'ha construït històricament al voltant de la religió cristiana fins a l'època moderna. Les divisions del cristianisme s'han convertit simultàniament en divisions socials i polítiques, moltes vegades emprades per interessos partidistes. No és possible il·lustrar aquí totes aquestes divisions, però sí fer referència a la que afecta a Ucraïna i Rússia. Ambdues són de religió cristiana ortodoxa, però tota la part occidental d'Ucraïna —la més propera a Polònia—, és de confessió catòlica, encara que de ritu bizantí. Això explica també que els desplaçats ucraïnesos per

causa d'aquesta guerra hagin estat tan ben acollits pels polonesos, majoritàriament catòlics. La resta són de confessió ortodoxa. Ara bé, la part més oriental —sobretot la zona del Donbass— pertany directament al patriarcat de Moscou. La resta, fins fa poc temps, depenien de Kíiv, però també gairebé majoritàriament units a la Patriarquia de Moscou. Amb tot, el govern de Kíiv, enfrontat al Kremlin aquests darrers anys, va dur a terme una intensa campanya per separar-se de Moscou, convidant les parròquies, amb promeses d'ajuts econòmics, a constituir una Església nacional Ucraïnesa. Això gairebé provocà un cisma entre els patriarques de Constantinoble i de Moscou, perquè el primer havia cedit als desitjos d'una Església ortodoxa ucraïnesa. Val a dir que per a Moscou, Kíiv seria equivalent al significat de Jerusalem per al cristianisme global. D'aquí que el patriarca Kiril de Moscou s'hagi referit als que s'oposen a la unitat històrica de Rússia i Ucraïna com «forces del diable».

Però amb aquesta guerra bona part de la població ucraïnesa, per motius socioreligiosos, encara que sigui eslava, ha acabat no depenent de Moscou, sinó de Roma o directa-

ment de Kíiv. Ara esdevé extremadament difícil ser cristià ortodox a Ucraïna i tenir com a màxima autoritat un patriarca rus.

Per una banda Rússia és Europa, però per altra banda Rússia encarna el totalitarisme, contra el qual Europa ha lluitat sempre. I, per contra, Rússia no tolera d'Occident el relativisme i el «secularisme militant», que, segons el metropolita Hilarion Alfeyev, considerat el número dos de l'Església ortodoxa russa, «és molt més perillós del que va suposar l'ateisme militant de l'antiga Unió Soviètica». Ucraïna i Occident han comès molts errors polítics, però Europa no pot renunciar a allò que ha constituït la seva història bimil·lenària: la defensa de la llibertat enfront de la tirania. Dir això no és en absolut un al·legat en favor de la guerra, sinó de la negociació i del diàleg. Perquè, quan és fruit d'una guerra, la glòria de la victòria és sempre incerta; tan sols la glòria de la pau autèntica és duradora.

Que la Pasqua de la resurrecció del Senyor que celebrem avui els cristians catòlics i la que celebraran diumenge vinent els cristians ortodoxos ens porti a la glòria d'aquesta pau. Santa Pasqua!

Llum que apunta en la fosca

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

L'anunci pasqual ens orienta vers una novetat de vida que neix de la llavor divina sembrada en el cor de la humanitat. La fe en el Ressuscitat ens obre a l'esperança i dirigeix els passos dels qui han fet de la seva vida una irradiació de llum que esvaeix la fosca que encara és present al món. Dies sants, dies d'una setmana que culmina en la festa de Pasqua, festa de les festes, que anuncia el triomf de la vida sobre la mort, de la gràcia sobre el pecat, del bé sobre tota mena de mal. És cert allò que quan morim no som una llum que desapareix, sinó una llàntia que s'apaga quan neix la claror del nou dia. És un signe d'aquesta claror la flama encesa del ciri pasqual de qui en el pregó d'aquesta festa es demana que «l'estel del matí en trobi encesa encara la flama, aquell estel, vull dir, que mai no es pon: Crist, que, tornant d'entre els morts, s'aparegué gloriós als homes com el sol en un dia serè».

L'elogi que ressona en aquest pregó de la nit santa de Pasqua es fon en una pregària tota ella plena de poesia i que ho diu així: «Senyor, que aquest ciri consagrat al vostre nom, cremi sense parar per desfer la foscor d'aquesta nit; i, acceptat per vós com un perfum agradable, ajunti la seva claror amb la de les estrelles del cel.» Què hem de pensar d'aquesta proclamació que l'Església estén arreu del món i en les circumstàncies de dolor, de guerra, de violència i mort? Com ens arriba al cor aquest anunci? Déu no es cansa de parlar, de dir-nos que ell és la solució al nostre problema global si deixam que la seva paraula i la seva acció transformin els nostres cors i configuren

les estructures humanes que és a les nostres mans crear.

«L'Església té un paper públic que no s'esgota en les seves activitats d'assistència i educació, sinó que procura la promoció humana i la fraternitat universal. No pretén disputar poders terrenals, sinó oferir-se com una llar entre les llars —això és l'Església—, oberta per testimoniar el món actual la fe, l'esperança i l'amor al Senyor i a aquells que ell estima amb predilecció» (Francesc, FT 276). Crist, amb la resurrecció, ha desfet tota injustícia i ha fet present el Regne de Déu, un Regne de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau. Aquest és l'inici d'una transformació radical, la proposta d'un canvi total en l'àmbit personal i en el social.

«Oh nit benaurada! —proclama novament el pregó pasqual— Només tu vas saber l'hora en què Crist ressuscitava d'entre els morts. Aquesta nit santa i poderosa allunya el pecat, renta les culpes, fa innocents els caiguts, torna l'alegria als entristits, dissipa els odís, restableix la concòrdia, converteix les nacions.» Tota una història esperant aquesta nit santa, aquest dia primer esplèndid que ja apunta amb la seva nova llum per il·luminar la humanitat sencera i ser referència de Crist Ressuscitat, i, així, convertir-se en el «Dia del Senyor». Per a la comunitat cristiana serà la memòria setmanal que farà possible mitjançant l'Eucaristia l'encontre sacramental amb Crist i amb els germans, signe visible d'una presència que no ens abandona i que promet «ser amb nosaltres cada dia fins a la fi del món» (cf. Mt 28,20).

COMENTARI DE LA PARAULA

Per què busqueu entre els morts aquell que viu?

GLÒRIA MONÉS

Per què busqueu entre els morts aquell que viu? Per què? Com les dones que molt de matí anaren al sepulcre, també nosaltres estem sempre cercant allà on no toca i ens preguntem atònits què passa, per què Déu no respon, per què no trobem Déu en les nostres vides. I la resposta, plena de la ironia dels enviats del cel, és que sempre busquem entre els morts aquell qui viu.

Jesús ha ressuscitat! Jesús viu! És el gran crit que l'Església llença al món el matí de Pasqua, i tots els dies: Jesús no el trobem entre els morts sinó entre els vius, perquè viu i és la vida mateixa. I això, que el habitants del cel saben, nosaltres ho oblidem tantes vegades, tot i que també a nosaltres ens ho recorden les escriptures que proclamem cada diumenge i la celebració del misteri pasqual que vivim en cada eucaristia. Ens ho recorda també cada vegada que diem una oració i afegim al final: «Per Nostre Senyor Jesucrist, que viu i regna pels segles del segles.» Viu pels segles dels segles.

Però, és realment així? Viu Jesús en nosaltres? Ens ho creiem això des del fons del nostre cor, això, vull dir que viu? Per això convé que celebrem any rere any la Pasqua: perquè no oblidem mai que Jesús ha ressuscitat i viu. Que no el trobarem entre els morts. És a dir, que no el trobarem si nosaltres vivim com a morts, com les dones anant

al sepulcre a embalsamar el cos de Jesús amb espècies aromàtiques, que buscaven un mort i manifestaven més aviat que eren elles les mortes. Són un cop més el missatge del cel els qui les fan reaccionar: «Recordeu com us parlava quan era a Galilea (...), i que, al tercer dia, havia de ressuscitar.»

Creure en Jesús és creure en un que viu, que viu més plenament i intensa que tots nosaltres, perquè Ell és la resurrecció i la vida. Que no cessin els àngels de recordar-nos-ho, que no cessi l'Església de fer el mateix: Ell va dir que viuria al tercer dia i viu. Que no s'oblidi el nostre cor d'això que és el cor de la nostra fe. I per tal que així, també nosaltres, com les dones van fer, recordem les paraules de Jesús i sortim del sepulcre on vivim i anunciem al món i als nostres germans, que malgrat la mort que experimenta aquest món, Jesús viu i és la plenitud de la vida. I aquesta plenitud és la que ens vol donar quan, sortint dels nostres sepulcres, creiem fermament en Ell.

Després d'aquesta vetlla, no busquem més entre els morts aquell qui viu. No tornem incògnits als sepulcres com Pere va fer. Escoltem joiosos l'anunci que canten els àngels, les dones i l'Església: Crist ha ressuscitat. Al·leluia! Viu i ens vol donar la vida!

P. LLUC TORCAL
Monjo de Poblet

CONSULTORI BÍBLIC

JAUME SIDERA, cmf

Per què Jesús va baixar als inferns abans de ressuscitar?

Quan diem que Jesús davallà als inferns no ens referim a l'infern, lloc de càstig, sinó que afirmem que va morir de debò. En bona part del món bíblic, dominava la idea d'un món en tres estrats: el cel, la terra i sota la terra. Aquí es trobava la regió dels morts o infern, inferior, en grec *hades*, en hebreu *xeol*. Com que Jesús també morí de debò, davallà a l'hades, al xeol, a la regió dels morts. No n'hi havia prou amb el sepulcre perquè els difunts deixessin en pau el viu.

Ara entendrem més bé l'Apocalipsi: «Ningú ni al cel ni a la terra ni sota la terra (...) no podia obrir el llibre» (Ap 5,3). I també l'afirmació de sant Pau en la carta als Filipencs: només d'invocar el nom de Jesús, tots els qui habiten «al cel, a la terra i sota la terra», cauen de genolls, i proclamen: Jesucrist és Senyor perquè Déu Pare sigui conegut i estimat (Fl 2,10-11).

Jesús hi davallà no pas per quedar-s'hi. Els morts de l'hades semblaven una massa d'ombres oblidades de Déu, sense esperança. Sant Pere ens diu que Jesús els visità per anunciar-los la salvació i endur-se'ls amb Ell a participar de la mateixa glòria que Ell comparteix amb el Pare.

Una preciosa icona dels cristians ortodoxos representa Jesús ressuscitat prenent de la mà Adam i Eva i enduent-se'ls amb ell a la glòria amb tota la humanitat que l'esperava reclosa a l'hades, al xeol, a la regió tenebrosa dels morts. Amb l'encarnació, el Verb demostra el que és quan «ha sortit del Pare i ha vingut al món», el nostre món visible i se'n torna cap al Pare. I en aquest «viatge» pren possessió de tot l'univers. Tothom *al cel, a la terra i sota la terra* proclama: Jesucrist és Senyor i salvador de l'univers.

És bo que ens acostumem a llegir els textos bíblics tenint en compte la seva concepció de l'univers i de la vida.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge de Pasqua

Lectura primera

Ac 10,34a.37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. *R.*

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. *R.*

Lectura segona

Col 3,1-4

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Al·leluia

1Co 5,7b-8a

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat: celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

Evangelí

Jn 20,1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.»

sat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAL II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 1)

Abril

17. DIUMENGE

Diumenge de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9
SANTORAL: Anicet, p. i mr.; Caterina Tekakwitha, vg.; Elies, Pau i Isidor, monjo i mr.

18. DILLUNS

Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 2,14.22-32 / Salm 15 / Mateu 28,8-15
SANTORAL: beat Andreu Hibernon, rel.; Eleuteri i Antia, mr.

19. DIMARTS

Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18
SANTORAL: Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. DIMECRES

Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluç 24,13-35

SANTORAL: Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.; Sulpici; Vicent Ferrer, prev.

21. DIJOUS

Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluç 24,35-48
SANTORAL: Anselm, b.; Conrad de Parzham, rel.; Silví, mr.

22. DIVENDRES

Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14
SANTORAL: Adalbert, b.; Agapit I, p.; Caius i Soter, p. i mr.; Senorina, vg.

23. DISSABTE

Octava de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15
SANTORAL: beata Elena d'Udine, rel.; Gerard, b.; beat Gil d'Assís, rel.; Jordi, mr.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

El Sant 23 ABRIL

Sant Jordi

Alguns màrtirs d'època romana van gaudir ben aviat d'una gran devoció popular a tota l'Església, i encara avui són sants patrons de molts països. En alguns casos els fets històrics de la seva vida es van barrejar amb altres tradicions, com va passar amb sant Jordi (segle III – 304).

Tot el que en sabem és que es tractava d'un soldat romà, molt probablement d'Àsia menor, que durant la persecució de Dioclecià va morir màrtir per no voler renunciar a la fe cristiana. Va ser executat i enterrat a Lydda, actualment Lod, a Israel, on se'n conserva la tomba. Segons la llegenda, sant Jordi va ser un cavaller que va alliberar una ciutat de l'amenaça d'un drac, i va salvar una princesa de ser devorada pel monstre. Depenent de la versió, el drac acaba o bé mort o bé domesticat, però sigui com sigui l'Església ha vist en aquesta narració la imatge de Crist (sant Jordi) alliberant l'ànima del creient (la princesa) del poder del diable i la mort (el drac). Sant Jordi és patró de Catalunya, Portugal, Anglaterra, Lituània, Malta, Sèrbia, Montenegro, Grècia i Geòrgia.

L'Evangeli de tots els evangelis

RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

Aquest evangeli és sense dubte l'Evangeli que proclamem la nit de Pasqua: Crist ha ressuscitat! És el primer de tots els evangelis i tots els altres es llegeixen a causa d'aquest i tenen sentit per ell. No hi ha goig més gran a l'ànima que proclamar i escoltar en la Vetlla Pasqual l'evangeli de la resurrecció del Senyor amb la llum novíssima de la Pasqua, resplendent en el Ciri pasqual. L'Evangeli de la resurrecció és el cim de tota la Litúrgia de la Paraula de l'Església. És certament l'Evangeli *alpha*. Tot adquireix sentit per la resurrecció i sense ella absurda i vana seria la fe.

La resurrecció del Senyor no és un esdeveniment del passat, és sempre actual. Per tant, provoca el mateix goig i la mateixa pau dels primers germans. La tradició universal de totes les litúrgies sempre fa cantar a l'assemblea l'al·leluia pasqual abans de proclamar i d'escoltar l'Evangeli. Així queda ben clar que escoltem la Paraula del qui viu per sempre.

Veritablement, el Crist ha ressuscitat i viu en nosaltres. L'Esperit Sant és donat a tots els qui creuen en ell. Dins nostre es manifesta com a esperit de

compassió pel món, també ens convoca una vegada i una altra com a Església per lloar el Pare i anunciar a tots que Crist és el Senyor. L'al·leluia de la nit pasqual té ressonàncies del cel i participa de la litúrgia celestial (Ap 19,6). En la nit del món és possible l'esperança ja que Crist ha ressuscitat. Només per això podem cantar l'al·leluia.

Felicitem-nos la Pasqua amb la fe pasqual dins del cor ben viva. Estimem-nos els uns als altres i professem la fe veritable. El Crist ha ressuscitat i, per tant, el camí de l'Església és obert cap al Regne. Ningú no pot tancar aquest camí. Un camí que hem de fer junts (sinodalment). Un camí enmig de la història d'un món, marcada amb tants sofriments.

Només Crist fa possible l'esperança, ell que és la nostra pau. Una pau que desitgem amb tot el cor, amb tota la capacitat de pregària, per Ucraïna. Recordem la paraula de Jesús: «Benaïrats els qui treballen per la pau perquè ells seran anomenats fills de Déu.» Que per les pregàries de la Mare de Déu, allí tan estimada, cessi la guerra i els camins d'exili siguin aviat camins de retorn a la pàtria.

Quin és el significat de la paraula «Pasqua»?

JOAN GARRIT BRUGUERA
Alella

De l'hebreu *pesah*, que vol dir «passar per damunt».

Sovint, molt sovint, diem frases com aquestes: «Ets feliç com una Pasqua», o bé, «Aquest vailet fa cara de Pasqua». Amb això volem expressar l'alegria o satisfacció de la persona al·ludida.

Però, malgrat que celebrem amb devoció i amb alegria la Pasqua, potser algú ignora la procedència d'aquesta meravellosa paraula, que és el fonament de la nostra fe.

La Pasqua és la festa més important dels jueus. Té arrels antigues provinents dels temps de Canà, relacionada amb la immolació dels anyells que pasturen els nòmades; i també amb les festes dels pans àzims, pròpia dels agricultors en collir els sembrats.

La Pasqua servia per oferir a Déu les

primícies dels ramats i de les collites. Aquestes festes es van unir aviat al record de l'alliberament del poble d'Israel, de la seva sortida d'Egipte, i l'aliança al mont Sinaí. La Pasqua, segons els escrits de l'Èxode, s'uneix al fet salvífic i messiànic. És la gran festa del poble d'Israel.

La Pasqua vol referir-se al fet que Jahvé va passar de llarg de les portes dels israelites, en el darrer càstig infringit a l'egipci. També fa referència al pas pel mar Roig i al trànsit i final de l'esclavitud.

En el Nou Testament, la Pasqua és l'obra salvadora de Crist, i es refereix a l'Eucaristia. Per això, a la celebració dominical també se l'anomena Pasqua (dia del Senyor). La mort i la resurrecció de Crist (Crist és el veritable *anyell pasqual*) dona sentit a la Pasqua dels jueus, i és la Nova Aliança.

El concili de Nicea, l'any 325, va establir que la Pasqua cristiana se celebrés el diumenge següent al pleniluni després de l'equinocci de primavera (entre el 22 de març i el 25 d'abril). L'Església d'Orient celebra la Pasqua, a diferència de nosaltres, el 14 del mes de Nisan.

Els orientals remarquen més la passió i la mort de Jesús, mentre que nosaltres, els catòlics, celebrem i donem més importància a la resurrecció del Senyor.

El papa Pius XII, l'any 1951, va voler donar una millor expressivitat i participació a la Pasqua, i va instaurar la Vetlla Pasqual, que se celebra a la posta del sol del dissabte i a la nit del diumenge de Resurrecció.

El Triduum Pasqual —dijous al capvespre, divendres i dissabte a la posta del sol, en què celebrem, i vivim, la passió, mort i resurrecció del Senyor— és el punt culminant de l'any litúrgic, i també de la nostra fe.

És la festa de les festes, la solemnitat de les solemnitats, el misteri de Crist que ha vençut la mort. La celebració dura cinquanta dies, fins a la solemnitat de Pentecosta.

Vet aquí el contingut i expressió d'aquesta meravellosa paraula, Pasqua, que ens ha d'ajudar a valorar, i estimar, cada vegada que l'anomenem, pel significat i la història que comporta per a nosaltres com a seguidors de Jesús.

Com sempre, amb el goig de la Pasqua, una forta abraçada.

«Resurrecció del Senyor» (1650-1660), de Bartolomé Esteban Murillo.

Postals des d'Andalusia

La vida és «ressuscitar»

De sobte, en el silenci de la nit, se sent el crit lluminós de la Pasqua: «Al·leluia.» S'encenen tots els llums dels nostres temples, s'hi col·loquen flors, es canta el «Glòria», es respira el triomf de Crist, després de contemplar la «tomba buida». La Setmana Santa no acaba al Gòlgota, ni a la Creu, sinó a la Llum, a la Resurrecció. Les imatges dels Cristos i les Verges que han recorregut els carrers dels pobles i les ciutats d'Andalusia, no es guarden ni desapareixen sinó que cobren més vida als «Cristos vius» dels «cristians autèntics», els que irradien en la seva vida els valors del Regne de Déu: veritat, amor, justícia i llibertat.

El Diumenge de Resurrecció ens convida a recordar algunes precioses benaurances: feliços els que moren cada dia al pecat de l'egoisme i reneixen a una vida nova. Feliços els que saben descobrir entre les realitats de mort del món d'avui, signes de vida i d'esperança. Feliços els que aconsegueixen la convicció, des del seu compromís vital, que després de les derrotes quotidianes, batega la victòria de la vida. Feliços els sembradors de vida, d'il·lusions, d'ideals nobles, per aconseguir, així, la plenitud d'una vida joiosa. Feliços els que creuen en el Déu de la vida, en Jesús de Natzaret, el Vivent, el que s'ha quedat enmig nostre, i que ens il·lumina amb la seva Paraula i ens alimenta amb el seu Pa de vida. Feliços els que «passen fent el bé», amb senzillesa, humilitat i encant. Feliços els que mostren el seu somriure, abans que la seva paraula. Feliços els que «ressusciten» les «zones mortes de la seva vida» i comencen a somriure una altra vegada.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Vers l'Infinit

Pintaré un quadre bonic
amb olor de mar,
exempt de nit
i l'acariciaré amb el pinzell
suaument, amb l'únic desig
de poder navegar de nou
amb el meu vaixell petit
allà on em porti el vent
i, on calgui,
forts els remes,
perquè ni l'onada ni la tempesta
aturin el viatge
vers la meravellosa posta
del finit vers l'Infinit:
la gran Albada.

JUDIT MALGOSA

Carta oberta al Síndic de Greuges

Benvolgut Síndic de Greuges,
M'adreço a vostès en una carta oberta perquè juntament amb moltíssima gent, he participat en els cinc dies de vaga del sector de l'educació. Com ja saben, la vaga va ser convocada de forma unitària per 7 sindicats (sectorials i generalistes), la CNT i els sindicats d'estudiants (que es van unir els dos últims dies). Donada la capacitat de negociació de la Conselleria i el Govern, considero que, tot i que tenim un bon equip de representants sindicals, ens trobem en situació de desemparament davant l'Administració.

Repasant les seves últimes actuacions sobre el «Pacte contra la segregació escolar», podria estar d'acord amb vostè en què el problema número 1 del nostre sistema educatiu és la segregació escolar; espero que aleshores també podríem acordar que, actualment, el problema número 2 és una Conselleria que no escolta

els i les docents i que no creu en la funció pública.

Soc d'aquestes persones ingènues que encara creu que hi ha certs drets que només es poden garantir des d'un espai públic de qualitat. És per això que també crec en vostès. Ben aviat trameuré la carta a través de la seva web on sempre he rebut un tracte excel·lent. De moment, agafin si us plau, qualsevol dels greuges que està patint l'escola pública catalana des de fa més de deu anys, qualsevol de les demandes dels sindicats serien idònies per obrir una actuació d'ofici.

LUNA HARO

Aclariment

En la revista del 27 de març núm. 2218, a la pàgina 32, on es parla del sant de la setmana, hi ha una errada històrica respecte del sant del qual es parla. Es tracta de sant Francesc de Paola, on es diu que va fundar un Orde religiós que surt dels franciscans, però no és així, ja que va fundar un nou Orde religiós diferent i específic.

Va organitzar l'any 1470 la Congregació d'ermitans (futur Orde dels Mínims). El 1474, Sixt IV els atorga l'aprovació pontifícia, amb el permís per escriure una regla per a la comunitat. Finalment, el papa Alexandre VI va aprovar-la el 1493 i va canviar el nom de l'orde per Orde dels Mínims. Després de l'aprovació, Francesc va fundar diversos monestirs a Calàbria i Sicília, a més de convents de monges i un tercer orde per als laics.

Cordialment, un lector gran devot de sant Francesc de Paola.

ARCADI DE BARCELONA
Historiador

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Via Lucis

SOR VICTÒRIA TRIVIÑO

«I la xarxa es va omplir de gom a gom. Jesús és sempre amb nosaltres»

Pel senyal...

I. Estació: El sepulcre buit

Encara era fosc quan Magdalena va arribar al sepulcre. Va veure la pedra retirada. El temor la va fer estremir, i va córrer a avisar els deixebles: «S'han emportat el meu Senyor.» Oblidava que Jesús va dir: «On jo vaig no em podeu seguir ara.» «Si m'estimeu, us alegrareu que vagi al Pare.»

II. Estació: Pere i Joan van al sepulcre

La pedra estava correguda, les benes a terra, el sudari plegat, el sepulcre buit. Pere vol comprendre i guarda silenci. Joan, amb mirada de fe, va veure i va creure. Sí, Jesús ho va dir a Marta de Betània: «Creus això? Jo soc la Resurrecció i la Vida.»

III. Estació: La Mare del Senyor no va al sepulcre

On és Santa Maria, que no va al sepulcre? Va deixar enterrat el Fill com una àmfora trencada, l'iri ufanós tallat. La Mare ofereix el Fill al Pare, i espera l'abraçada a la intimitat. Alegra't Maria, plena de gràcia, el Senyor és amb tu!

IV. Estació: Jesús i Magdalena es troben

Magdalena va tornar al sepulcre. Va cercar, i va trobar el Senyor que l'esperava. Ell li va preguntar: «Dona, per què plores?» Ella el va reconèixer i es va abraçar als peus: «Rabuní!» Però el Senyor la va enviar plena de llum: «Ves als germans. Anuncia la meva resurrecció.»

V. Estació: Magdalena Apòstola

Magdalena, plena de llum, de força i de goig, va arribar al cenacle i va proclamar la resurrecció de Jesús enmig dels i de les deixebles: «He vist el Senyor!» Només qui veu el Senyor en tota ocasió pot donar testimoni joios de la seva Presència.

VI. Estació: Al Cenacle

No va convèncer els deixebles el testimoni de Magdalena? Seguien espantats amb les portes tancades, quan el Senyor de la Vida va aparèixer enmig d'ells i els va donar la salutació de la plenitud de bé: «Pau a vosaltres.» La pau assossega el cor per creure.

VII. Estació: Veuran el que van traspasar

Encara al Cenacle, Jesús va mostrar als deixebles les mans nafrades. Es va obrir la túnica i va mostrar el costat. Aquelles mans que van fer tanta caritat, el cor que havia vessat tanta compassió. Els deixebles el van reconèixer i se'n van alegrar.

«La pesca miraculosa» (1515), de Rafael.

VIII. Estació: Tocar per creure

Tomàs no estava amb els germans quan Jesús els va mostrar les nafres. Va escoltar i va posar condicions: ell necessitava tocar, posar-hi la mà, per creure. Jesús ho va comprendre, va tornar, i li va permetre tocar. Però va advertir: «Feliços els qui encara no veient creuran.»

IX. Estació: A la vora del llac

Els deixebles van tornar a la feina. Es van fer a la mar, van llençar les xarxes, però no van pescar res. S'escampava el desànim, quan Jesús va aparèixer a la riba i els va dir: «Tireu la xarxa a la dreta.» I la xarxa es va omplir de gom a gom. Jesús és sempre amb nosaltres.

X. Estació: El deixeble coneix el Senyor

Jesús esperava els deixebles a la riba. Joan, el qui es va saber estimat, el va veure i va dir a Pere: «És el Senyor!» A l'instant, Pere es va llençar al mar. Tot el seu ímpetu per assolir la riba i estar al costat del Senyor. Feliços els purs de cor i els impetuosos.

XI. Estació: Jesús serveix els deixebles

Tenia alguna cosa important per dir-los, però abans els va dir: «Veni i mengeu.» Va preparar un peix a la brasa, va completar el menú amb la pesca que ells portaven i, ell mateix els va servir el pa i el peix. Veieu que jo estic enmig de vosaltres com el que serveix.

XII. Estació: El primat de Pere

Només és hàbil per governar els seus germans el que té molt d'amor. Jesús va preguntar a Pere i, per tres vegades, va arrancar la més entranyable confessió a qui tres vegades l'havia negat: Pere, m'estimes? Tu ho saps tot, tu saps que t'estimo. Pastura les meves ovelles.»

XIII. Estació: Rebeu l'Esperit Sant

Va bufar sobre ells i va dir: «Rebeu l'Esperit Sant, perdoneu, i els pecats quedaran perdonats...» Va exhalar el seu Esperit sobre els i les deixebles i va assegurar: «El que cregui en mi farà les coses que jo faig, i encara més grans, perquè jo vaig al Pare.»

XIV. Estació: L'Ascensió

Va arribar el moment de privar els seus de la seva presència sensible. Els va enviar a anunciar el Regne de Déu. Va dir paraules d'alè: «Tornaré a veure-us i s'alegrarà el vostre cor.» Un núvol el va cobrir i des de llavors, l'Esperit i l'esposa diuen: «Veni, Senyor Jesús!»

Els ancians, cridats a ser protagonistes de la família, l'Església i la societat

El llibre «La Biblia y los ancianos» s'ha presentat als quatre barris de Barcelona on Sant'Egidio desenvolupa el programa Visca els Ancians

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

D'una banda, les projeccions ens parlen d'un augment notable de la població vella (segons l'Idescat, les persones més grans de 85 anys passaran de 195.000 habitants el 2013 a 541.000 el 2051). De l'altra, malgrat un cert alentiment a causa de la pandèmia, l'esperança de vida continuarà augmentant. Per això el papa Francesc, en la primera de les catequesis que ha dedicat al sentit i el valor de la vellesa, ha reconegut que «al costat de les migracions, la vellesa és una de les qüestions més urgents que la família humana està cridada a afrontar. No es tracta només d'un canvi quantitatiu; hi ha en joc la unitat de les edats de la vida: és

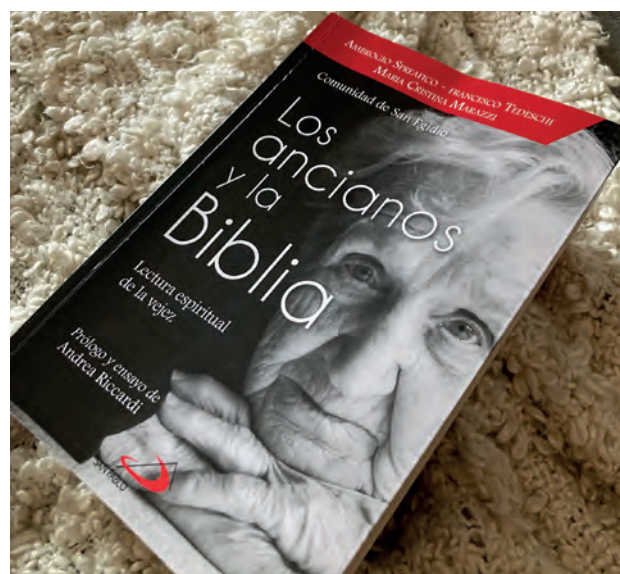
a dir, el punt de referència real per a la comprensió i l'apreci de la vida humana en la seva totalitat». I ha remarcat un tema prou important com és el de l'aliança intergeneracional: «Si els ancians, els avis, es repleguen en la seva melangia i renuncien a somiar, els joves no podran veure-hi més enllà del seu *smartphone*.» Per contra, «els ancians, amb els recursos que només els anys de vida atorguen, estan cridats a comunicar els seus somnis, perquè a partir d'ells els joves puguin eixamplar els horitzons i prendre decisions que obrin camins de futur».

El punt de partida del llibre *La Biblia y los ancianos. Lectura espiritual de la vejez* (San Pablo) és el mateix que el del Papa: el nombre d'ancians creix alhora que n'augmenta l'edat. I això és un repte majúscul per a una

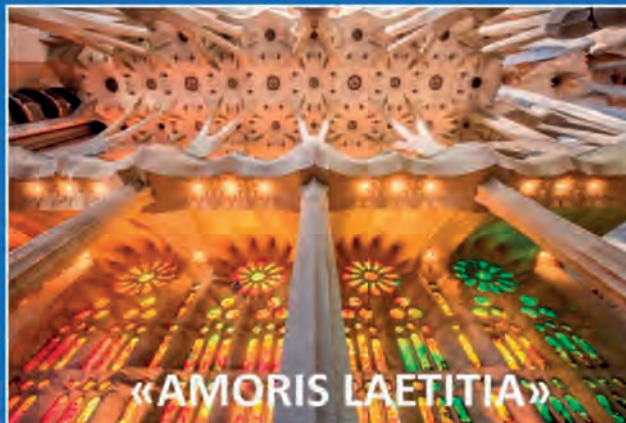
societat que té tendència a marginar-los, ocultar-los i descartar-los.

A partir dels personatges ancians de la Bíblia com Abraham, Tobit, Simeó o Anna, els quatre autors del llibre (Andrea Riccardi, Ambrogio Spreafico, Francesco Tedeschi i Maria Cristina Marazzi, membres de la Comunitat de Sant'Egidio) conviden els ancians d'avui a ser novament protagonistes de la família, l'Església i la societat. «Els ancians bíblics», diu Andrea Riccardi, «han tingut un protagonisme en la història per la seva fe i la seva humanitat. No és només un fet remot, sinó també una història que hem d'escriure avui dia, si volem que les nostres societats siguin humanes i que les nostres comunitats eclesials no es repleguin sobre elles mateixes».

Com una manera de contribuir a la necessària reflexió social, la Comunitat de Sant'Egidio ha volgut presentar el llibre als quatre barris de Barcelona on desenvolupa el seu programa Visca els Ancians i ha convidat a participar-hi personalitats del món del periodisme, de la filosofia i de la cultura.

El llibre s'ha presentat als barris de Sants, el Gòtic, Sagrada Família i Nou Barris.

58

CAPÍTOL VUITÈ

COM ATENDRE AMB MISERICÒRDIA LES FAMÍLIES EN SITUACIÓ 'IRREGULAR'

EL MATRIMONI CATÒLIC

té unes característiques molt precises

Al llarg d'aquesta exhortació apostòlica, el papa Francesc es refereix molt sovint a les característiques pròpies del model de matrimoni anomenat '*canònic*', és a dir, segons els ensenyaments de l'Església catòlica.

Aquest model de matrimoni suposa la *unió indissoluble* entre un home i una dona que es lliuren l'un a l'altre amb un *amor exclusiu, fidel i obert a la transmissió de la vida*. Mitjançant aquesta unió, els esposos han estat consagrats pel sagrament que els confereix la gràcia de formar una *Església domèstica*; i, d'aquesta manera, esdevenen ferment de vida nova per a la societat (cf. AL 292).

Així, doncs, es tracta d'una unió formalitzada entre persones batejades en l'Església catòlica i, per tant, membres d'una comunitat cristiana en la qual comparteixen la seva fe en Crist Jesús. En alguns casos, amb unes condicions acordades prèviament, una persona catòlica pot haver contret matrimoni amb una persona no catòlica que ha acceptat respectar les característiques del **matrimoni catòlic**.

Tanmateix, Francesc no ignora que existeixen altres formes d'unió possibles, però això no li impedeix de subratllar l'especificitat del matrimoni catòlic.

«Altres formes d'unió contradiuen radicalment aquest ideal, però algunes el realitzen almenys de forma parcial i anàloga. Els Pares sinodals van expressar que l'Església no menysprea els elements constructius en aquelles situacions que encara no corresponen, o que ja no corresponen, a la seva manera de concebre el matrimoni» (AL 292).

En tota societat plural des del punt de vista religiós, és normal que existeixin altres models de matrimoni, i que sigui habitual que les parelles contreguin un **matrimoni civil** que no tingui les característiques pròpies del matrimoni catòlic, caracteritzat per la *indissolubilitat*.

Aquí Francesc es refereix al *matrimoni catòlic*. Per això, quan ha descrit el caràcter d'aquest matrimoni sempre ha donat per fet que els contraents són fidels catòlics, i també ha exposat que ells són els *ministres del sagrament*. Un sacerdot, o bé un diaca, presideix la celebració (cf. AL 71-75).

Nogensmenys, en altres ocasions també Francesc ha al·ludit als **«fidels que simplement conviuen, els qui han contret matrimoni civil i els divorciats que han tornat a casar-se»** (AL 78), per indicar que aquests també han de ser objecte de la sol·licitud pastoral de l'Església. Aquests són els qui es troben en situacions 'irregulars'. Aquesta és la qüestió.

Davant d'aquestes situacions difícils, i de vegades amb famílies ferides, Francesc ha recordat el principi general establert per sant Joan Pau II: **«Per amor a la veritat, els pastors han de ser conscients que estan obligats a exercir un acurat discerniment de cada situació»** (AL 79).

Per tot això, Francesc ha dedicat el capítol vuitè d'aquesta exhortació a il·luminar l'exercici d'aquest 'acurat discerniment', i li ha donat un títol summament significatiu: **«Acompanyar, discernir i integrar la fragilitat»**.

El problema plantejat pot tenir modalitats diverses, segons les situacions en què es trobin les persones afectades:

— Quin tipus d'atenció pastoral poden rebre els fidels catòlics que, per motius que poden ser molt diversos, han optat per la simple *cohabitació*, postergant la celebració del matrimoni?

— I els qui han decidit lliurement recórrer a l'Ajuntament per contraure-hi el *matrimoni civil*?

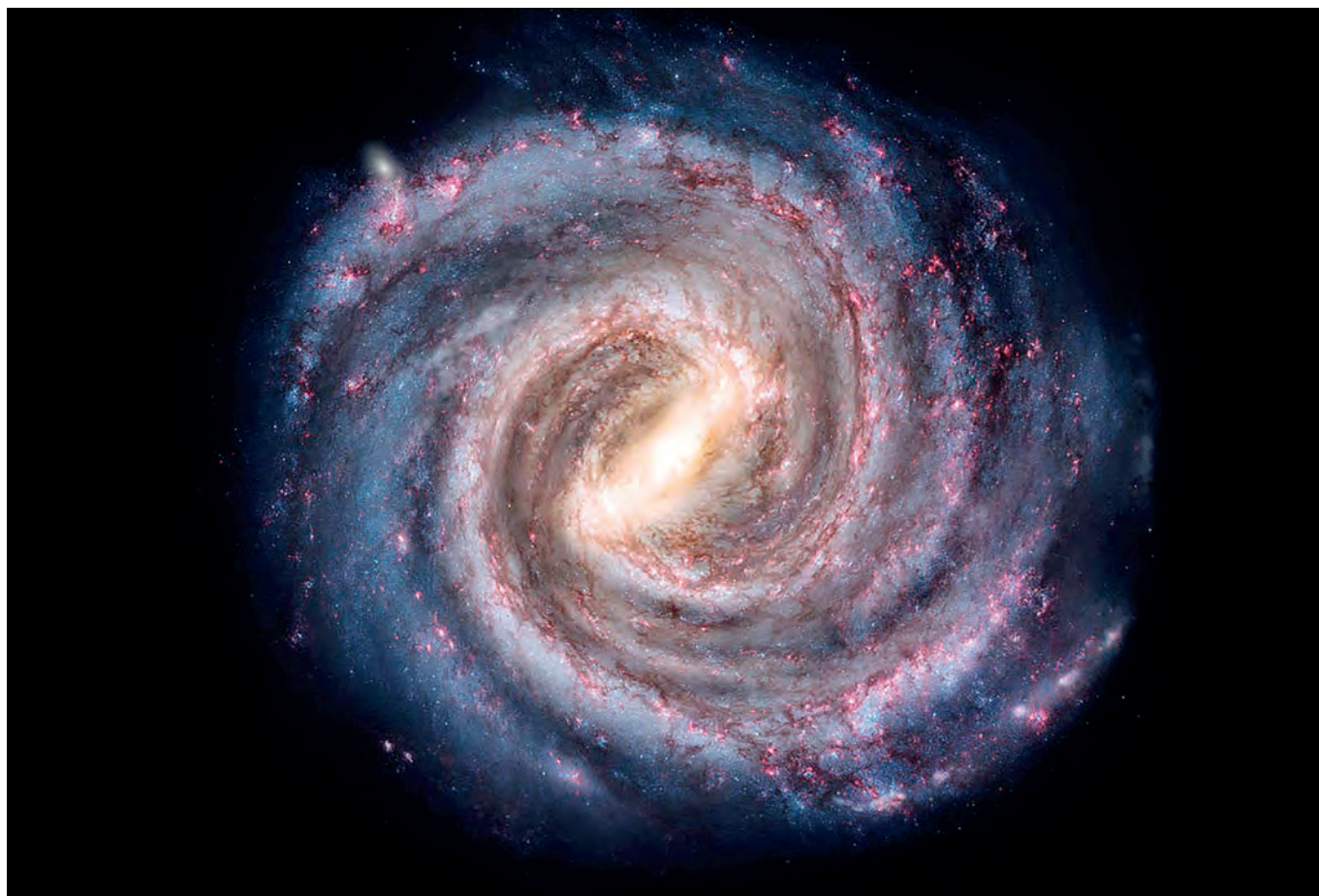
— I els qui, havent contret matrimoni en el si de l'Església catòlica, han considerat oportú separar-se i iniciar un *nou tipus de matrimoni*?

— I els esposos que han estat *abandonats pels seus cònjuges*?

Francesc es refereix expressament a **tres principis** que sempre caldrà tenir en compte en el moment d'afrontar aquestes situacions des de la perspectiva del servei pastoral que la comunitat cristiana haurà d'oferir a les persones afectades: **la gradualitat de l'acció pastoral, el discerniment personal i pastoral, i l'acompanyament i la integració**.

Aquests tres principis són una clara manifestació de l'esperit evangèlic que ell voldria que l'Església adoptés quan es tracta de matrimonis que es troben en una situació que no reuneix les característiques pròpies de tot matrimoni catòlic: *la indissolubilitat, l'exclusivitat i l'obertura a la transmissió de la vida*.

- Què impliquen els *trets propis del matrimoni catòlic*, que el distingeixen d'altres tipus d'unió entre un home i una dona?
- Aquests *trets propis del matrimoni catòlic*, són prou coneguts i acceptats pels nuvis que contrauen matrimoni en una església?
- En quina situació es troben els esposos catòlics que han pres la decisió de *separar-se*, és a dir, de trencar la seva relació conjugal?

S'ha pogut mesurar la seva llunyania: es troba a uns 55.000 anys llum de nosaltres.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'ha descobert un enorme núvol de gas hidrogen a la nostra galàxia

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Em direu que aquesta notícia té poc interès. És veritat que no afecta gens la nostra vida de cada dia. Però el coneixement de les coses que s'esdevenen a la galàxia crec que és prou interessant, perquè la galàxia és casa nostra dins de l'univers còsmic. I saber coses de la nostra casa té el seu atractiu. Per això m'he decidit a comunicar-vos la notícia. L'ha publicada la revista europea *Astronomy & Astrophysics*. Es tracta d'un gegantí filament de gas d'una llargada d'uns 3.900 anys llum amb una amplada d'uns 150 també anys llum. Ja sabem la immensitat de la llargària d'un any llum, tenint en compte que un segon llum és la longitud de 300.000 km. Recordem que la Lluna es troba a 384.000 km de la Terra, poc més d'un segon llum, i tan llunyana que ens queda a escala humana! No podem fer-nos prou càrrec de la grandària d'aquest núvol còsmic.

S'ha pogut mesurar la seva llunyania: es troba a uns 55.000 anys llum de nosaltres. I l'anàlisi de la llum que en rebem ens dona que és totalment d'hidrogen, però amb la particularitat que un 92% és hidrogen

atòmic i només un 8% és hidrogen molecular. Com sabeu, l'hidrogen és el més lleuger de tots els elements químics i el seu nucli és simplement un protó. Pot trobar-se en estat atòmic: àtoms separats, o bé en estat molecular, que és quan, de dos en dos, els àtoms s'han unit per formar molècules. Així, en estat molecular, és com el trobem habitualment a la Terra, però en aquest cas apareix la sorpresa que l'estat atòmic és el que domina en aquesta gran massa còsmica. Només s'hi veuen petits nuclis d'hidrogen molecular que fan el 8% que hem dit. Això ha intrigat els científics.

Se li ha posat un nom, *Maggie*, fent referència al riu Magdalena, que és el més llarg de Colòmbia, ja que la seva llargada multiplica per cinc la del núvol còsmic més llarg trobat fins ara. Cal afegir que fragments d'aquest nou núvol ja havien estat detectats per observacions astronòmiques anteriors, però no és fins ara que s'ha vist que formen part d'una llarguíssima estructura coherent.

Ja sabem, doncs, alguna cosa més de la galàxia.

GENT DE CASA

Joan Anton Garí Siumell

Un frare conventual que va viure plenament els avatars del convuls segle XIX va ser el mercedari Joan Anton Garí i Siumell. Nascut a Vilanova i la Geltrú el 19 de gener del 1812, va ingressar als disset anys al convent barceloní de l'orde de la Mercè. L'any següent, el 1820, va passar al de Tarragona, on continuava estudiant el 1835 quan es van produir les exclaustracions forçoses. Això va fer que hagués d'acabar els estudis a Roma; va cantar la primera missa el 1839.

Cap al 1845 va publicar el seu primer llibre, *Nuevo viaje a Jerusalén*, fruit de la seva visita a Terra Santa el 1843. Exclaustrat, residia a Vilanova i col·laborava a la parròquia de Sant Antoni. A partir del 1858, quan les aparicions de Lourdes van assolir un gran ressò, va col·laborar amb Ceferí Ferret per alçar, el 1886, el santuari de Nostra Senyora de Lourdes-Loreto a Castellet, avui malauradament en estat d'abandonament.

Tampoc no va deixar mai de treballar pel retorn de les congregacions exclaustrades a Vilanova o assentar-ne de noves, com va ser l'establiment a la ciutat de les Clarisses de la Divina Providència. També dedicà hores i dies a la recerca històrica en arxius conventuals, parroquials o fins i tot particulars, on obtingué nombroses

dades, la transcripció de les quals avui és l'única referència que en resta.

Lletraferit, arribaria a publicar disset obres, la majoria de temàtica mercedària, de la qual el 1862 va ser nomenat cronista general. Va ser un dels grans historiadors de l'orde, però també d'altres matèries. Va ser l'artífex de la primera història de Vilanova: *Descripción e historia de la villa de Villanueva y Geltrú desde su fundación hasta nuestros días*, del 1860 i editada per Teodor Creus Corominas.

A Roma des del 1868 com a adjunt al mestre general, ostentà diverses responsabilitats a Roma i Sicília, i va ajudar a restablir el 1884 la província mercedària de la Corona d'Aragó, de la qual en seria el nou primer provincial fins a la seva mort.

Poliglota, erudit il·lustrat i membre de l'Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona, la seva obra, com a religiós mercedari i com a historiador, és titànica, més si tenim en compte que la va realitzar en temps tan convulsos per a la societat i la religió com va ser el segle XIX.

Joan Anton Garí moria el 22 de febrer del 1895 a Barcelona, als 83 anys. Va deixar un enorme llegat, amb obres que, segle i quart més enllà de la seva mort, encara són de consulta forçosa per als estudiosos.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

Joan Anton Garí va promoure l'edificació del santuari de Nostra Senyora de Lourdes-Loreto a Castellet i la Gornal.

SALVO NOÉ

Activa el entusiasmo
San Pablo, 2022, 220 pàg.

L'entusiasme és una força, viu dins de cadascun de nosaltres i ens ajuda a afrontar millor els obstacles que sorgeixen al nostre camí, i fa que siguem més positius i més decidits per aconseguir els nostres objectius. L'autor ens proposa 13 estratègies per alimentar l'entusiasme i treure el màxim partit de tots els àmbits de la nostra vida.

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

Festes i tradicions catalanes
Origen, simbologia i costums
L'Arca, 2022, 298 pàg.

Moltes festes i tradicions del nostre país tenen un origen pagà, però amb el pas dels anys han rebut la influència de la religió, de la política, de l'economia... per tal de conformar un patrimoni festiu ple de tradició i de valors. Amb aquest llibre no tan sols coneixereu el calendari de festes del nostre país, sinó que n'aprendreu l'origen i la simbologia.

Llibres més
venuts el mes
de MARÇ

BERNAT SELLARÈS

Economia i ecologia
Editorial Claret

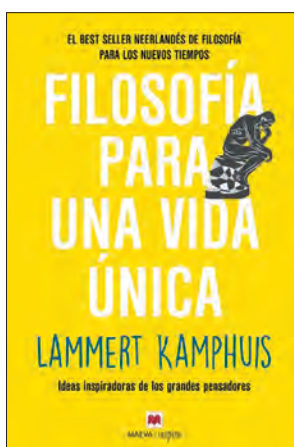
EMPAR MOLINER

Benvolguda
Columna

AMÉLIE NOTHOMB

Set
Anagrama

***claret**

LAMMERT KAMPHUIS

Filosofía para una vida única
Maeva, 2022, 232 pàg.

Des del moment en què t'adones que la vida no és un camí de roses, per la ment et passen moltes preguntes: qui soc jo realment? Què s'espera de mi?... Aquest llibre ofereix consol, enriqueix les amistats i permet gaudir de la feina. Us sorprendreu de com n'és, d'accessible, aquesta manera de filosofar.

ALINA BRONSKY

La trena de la meva àvia
Editorial Les Hores, 2022, 189 pàg.

La família d'en Max viu en una residència per a refugiats a Alemanya. L'àvia és una matriarca russa, aterridora i tossuda, que imposa les seves normes amb mà de ferro. Quan va emigrar va ser a la recerca d'un món millor. Però no està gens satisfeta amb el funcionament de les coses a Alemanya. Un llibre ple de personatges fascinants.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Síndrome de gel parteix d'un estudi de la metgessa sueca Elisabeth Hultcrantz que han bastit dramàticament Mohamad Bari i Clàudia Cedó i malgrat que té com a protagonistes una mare i dues filles fugides de l'Iraq a Suècia es llegeix inevitablement com a mirall dels milers de mares i infants d'Ucraïna que busquen refugi ara mateix a tot Europa.

© Sílvia Poch

Roc Martínez i Jana Punsola són les dues filles iraquianes refugiades a Suècia que pateixen la síndrome de resignació.

«SÍNDROME DE GEL»

DRAMATÚRGIA: Mohamad Bitari i Clàudia Cedó
 INTÈRPRETS: Sílvia Albert Sopale, Muntsa Alcañiz, Judit Farrés, Asma Ismail, Carles Martínez, Roc Martínez, Ramon Micó, Jana Punsola i Manar Taljo
 DIRECCIÓ: Xicu Masó
 Teatre Lliure Gràcia, Barcelona.
 Fins al 24 d'abril

De la síndrome de resignació a la síndrome de gel

La síndrome de resignació s'atribueix a aquells infants que després de viure una situació traumàtica com és una guerra que no poden entendre i que després de veure's obligats a créixer enmig d'una cultura, una societat i una llengua que no és la seva reben amb incredulitat una ordre d'expulsió perquè no compleixen els requisits legals.

Síndrome de gel és una obra de denúncia de la contradicció dels països occidentals davant l'embat migratori que els arriba dels països orientals o dels subsaharians en conflicte o ofegats econòmicament.

L'obra té dos plans de visió: el de l'hospital suec de Malmö, amb els metges (un metge director, una metgessa a punt de jubilació i una

metgessa africana), els serveis socials (una assistent desesperada pel col·lapse) i una noia filla de pare siríà però crescuda i educada a Suècia que és intervinguda per una apendicitis (que acabarà fent d'interpret de l'àrab), i el d'una mare i dues filles adolescents, refugiades iraquianes a Suècia, amb una de les filles que, en saber que corrien el perill de tornar a l'Iraq expulsades, cau en el mutisme i la falta de reacció a qualsevol estímul i en un estat d'inconsciència gairebé vegetatiu a causa de l'anomenada síndrome de resignació.

Però l'obra no es limita a descriure aquest retrat psicològic, sinó que conté tots els ingredients de les contradiccions de la societat occidental d'aquest moment. Hi destaca el debut d'Asma Ismail, una palestina refugiada a Catalunya des del 2010, que no s'ha dedicat mai a la interpretació teatral i que aquí intervé sempre en llengua àrab en el paper de la mare iraquiana refugiada a Suècia. El director Xicu Masó ha fet que tots els intèrprets es moguin gairebé de puntetes, sense fer gaire soroll, com si no volgués destorbar més del compte el rerefons dramàtic de l'obra i perquè aquesta compleixi amb el seu paper de denúncia.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Caputxí

Amor a la Paraula i a les paraules

Mariana Colomer
Profetizarás

HUERGA & FIERRO editores Poesía

MARIANA COLOMER

Profetizarás

Huerga&Fierro, 2020, 98 pàg.

La poetessa de ressons bíblics i de fonda inspiració franciscana, la filòloga barcelonina Mariana Colomer, entusiasmada —com li escau a la seva vocació— per l'amor a la Paraula i a les paraules, i tal com ja ens té acostumats, ens ofereix aquest nou poemari de mots escollits.

El poemari, titulat, *Profetizarás*, vol posar en relleu la dimensió profètica en la vida eclesial que roman viva i que, segons la imatge de l'apòstol sant Pere cal estar-hi molt atents car és, talment, una torxa que il·lumina la foscor fins que es fa clar (2Pe 1,19); d'ací que l'autora pugui expressar en la polidesa dels seus versos que: «No dejaré de hablarles a las gentes de tu presencia humilde encumbrada en la roca, ni del agua que pronto brotará, como tú lo dijiste, para sanar los cuerpos y el espíritu. Sé que a cuantos ascienden en pos de tus palabras, un día los llamaste» (p. 45).

Cal valorar la pulcritud de l'edició d'aquest poemari —com ja és habitual— en les publicacions estampades per Huerga & Fierro, grans experts en l'edició i divulgació de reculls poètics que, per a la present obra, l'han volgut embellir amb una de les més expressives escenes de l'Apocalipsi extreta d'un tapís del segle XVI que teixí la mà experta de Willem de Pannemaker.

Una felicitació ben entusiasta a l'autora que, merescudament, ja en el 2007 fou inserida dins de l'antologia de poesia espiritual femenina titulada *Lluernes al celobert*.

RAUXA

Pasqua

En aquest diumenge únic i perpetu té lloc aquella meravel·la que la lògica humana havia negligit. Quan tothom donava per fet que ja no hi havia res a fer, és llavors que la vida s'ha manifestat com mai abans, amb la seva esplendor definitiva. Pasqua capgira els esquemes, les lleis i les estadístiques d'un món que no sap veure-hi més enllà, que ja no sap si és hivern o estiu, que ja no espera res tret de la mort. Per Pasqua sabem que el fort no sempre venç el feble; que el crim no condemna eternament aquell qui el comet; que la bellesa no coneix raons, perquè és pura gratuïtat; que el poder no per força ha de corrompre; que després de l'hivern ve la primavera; que la violència no necessàriament engendra violència; que després de la nit ve el dia; que l'imperi no sempre esclafa la nació petita; que és fals que el lleó no tingui més remei que menjar-se l'anyell; que els gens potser ens marquen, però que en cap cas ens predestinen; que David pot vèncer Goliath; que malgrat la degradació de cos i ment, la persona continua sent persona; que la soca tallada pot rebrotar i florir; que no és veritat que la llengua minoritària estigui destinada a l'extinció; que enmig del desert pot rajar una font d'aigua pura; que qui ha nascut en la delinqüència no està predestinat a ser delinqüent; que el poble esclau pot ser alliberat; que malgrat les estadístiques i el càlcul de probabilitats no tot està escrit; que tot pecat pot ser perdonat; que el sinònim d'intel·ligència és innocència i no pas suspicàcia; que la història no per força s'ha de repetir; i que contra totes les evidències el bé triomfa, la vida no acaba en un cementiri i els morts ressusciten. Si creiem que tot això és veritat no és per una gran dosi d'optimisme, sinó per un sol acte de fe en Crist ressuscitat. Vet aquí el sentit del món i la nostra raó de viure.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

EFFATHÀ

El **dimecres 20 d'abril**, a les 18.00, dins del curs *Coneixement de Catalunya i espiritualitat*, Miquel Barbarà parla sobre *L'Església i el franquisme*. Inscripcions: www.cristiansdebase.cat/formulari-de-matricula-curs-de-coneixement-de-catalunya-i-espiritualitat.

CATEDRAL DE BARCELONA

El **dimecres 20 d'abril**, a les 20.00, concert d'orgue amb Herman Jordaan.

INTERIORITAT

El **dijous 21 d'abril**, a les 19.00, xerrada en línia amb Eduard Sala sobre *La trobada amb les perifèries*. Inscripcions: www.espainterioritatpalau.com.

ADORACIÓ

El **dijous 21 d'abril**, a les 20.45, adoració amb *lectio divina* a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 112 – Barcelona).

FILOSOFIA

El **divendres 22 d'abril**, a l'aula magna de la Universitat Abat Oliba CEU (c/ Bellesguard, 30 – Barcelona), II Jornada de Filosofia SITAE *Sant Tomàs i la filosofia moderna*: a les 9.45, inauguració; a les 13.40, missa; a les 19.15, assemblea de la SITAE. Exposen Antonio Prevosti, Raquel Lázaro, José Juan Escandell, Aquilino Cayuela, Antonio Amado i José M. Alsina. Més informació: <http://bit.ly/3vXe6J8>.

PARES TEATINS

El **diumenge 24 d'abril**, a les 17.30, *Un passeig entre cançons* amb Elena Laguna i Esther Vilar amb obres de Toldrà i Quilter entre d'altres. Taquilla inversa. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

PARRÒQUIA DE SANT FERRAN

Organitza del **dilluns 6 de juny al dijous 9** una peregrinació a Lourdes. Més informació: Mn. Xavier Grau, tel. 638 166 750.

Girona

EL PLA DE L'ESTANY

El **dijous 21 d'abril**, a les 19.00, presentació del llibre *Iconografia religiosa del Pla de l'Estany* de Jordi Galofré, Josep M. Massip i Miquel Rustullet a l'església de Santa Maria dels Turers de Banyoles.

Lleida

IREL

El **dijous 21 de març**, a les 18.30, Ramon Prat parla sobre «*Fratelli tutti*»: *l'alternativa del papa Francesc* (www.irellleida.com).

MUSEU DE LLEIDA

El **dijous 21 d'abril**, a les 19.00, conferència de Rosa M. Martín sobre *El tern anomenat del papa Calixt III*.

Sant Feliu de Llobregat

LA PASSIÓ

El **diumenge 24 d'abril**, a les 18.00, representació de La Passió d'Olesa de Montserrat. Més informació: tel. 647 036 877.

Tarragona

MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

El **diumenge 24 d'abril**, a les 11.00, missa del 75è aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat a la catedral de Tarragona. Presideix l'arquebisbe Joan Planellas.

Tortosa

LA SALUT DE TRAIQUERA

El **diumenge 24 d'abril**, a les 12.30, inauguració de la creu coberta del santuari de la Font de la Salut de Traiguera. Presideix el bisbe Enric Benavent.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè el compromís del personal sanitari tingui el suport dels governs i les comunitats locals

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f](https://www.facebook.com/catalunyacristiana) /catalunyacristiana

[@catcristiana](https://twitter.com/catcristiana)

[ig](https://www.instagram.com/catcristiana) catcristiana

[yt](https://www.youtube.com/channel/UC...) Catalunya Cristiana

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Carles Cahuana, Quique Fernández, Joan Garrit, Antonio Gil, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, David Pagès, Joan Pallarès-Personat, Josep Oriol Pujol, Quique, Francesc Riu, Xavier Roca, Valentí Serra, Rafael Serra, Lluís Serra, Jaume Sidera, Andreu Sotorra, Lluís Suñer, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal, Victòria Triviño, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

El desembre del 2020 tres mares de la parròquia de Sant Miquel dels Sants de Barcelona, Celia Pociello, Maricel Monté i Maria Mallén, van posar en marxa Escola de Família. Actualment ofereixen un cicle de formació sobre sexualitat. La propera xerrada és el 24 d'abril sobre *Què és la ideologia de gènere?* amb Joan Rodríguez. Més informació: escolafamilia3gracia@gmail.com.

Quin és l'objectiu d'Escola de Família?

Neix per donar resposta de forma associada a una situació de dificultat en la transmissió de la fe als nostres fills en l'actual context cultural. La iniciativa sorgeix en adonar-nos que els pares no estem controlant aquest procés i que per donar-hi una resposta adequada ens hauríem d'associar. Partim d'un plantejament bàsic que ens sembla essencial: l'educació dels fills és una responsabilitat i un dret de les famílies; ni l'estat ni el mercat poden assumir aquest paper, com passa en l'actualitat. Els pares són els veritables protagonistes i l'Estat ha de tenir un paper subsidiari. En realitat, és el que planteja la Doctrina Social de l'Església.

Com es teixeix una «família de famílies»?

La família de famílies és un punt d'arribada que es teixeix dia a dia, en el qual la trama la conformen les relacions humanes, la construcció de vincles personals. L'òrbita es fa entorn de la visió comuna de la realitat que va creixent en les trobades destinades a tractar les nostres preocupacions més importants. Resumidament: posant-hi cap i cor.

Quina metodologia apliqueu?

Volem aprendre a pensar ple-gats. Per això l'exposició del tema que decidim la pot presentar un expert, una mare o un pare de família; pot ser una entrevista en directe per zoom amb algú que viu lluny amb qui ens interessa contrastar opinions, o simplement un vídeo penjat a Youtube que creiem que té qualitat en els seus continguts. Després d'aquesta primera part

Celia Pociello, Maricel Monté i Maria Mallén formen l'equip del projecte Escola de Família

«L'educació dels fills és una responsabilitat i un dret de les famílies»

es proposen alguns temes de diàleg que treballem en grups de cinc o sis persones. Allà es plantegen dubtes, s'aporten experiències personals, es dibuixen respostes i camins d'acció, de manera que de tot això resulti alguna cosa útil per a les nostres vides. Finalment fem una posada en comú entre tots els participants.

Ara organitzeu un cicle sobre sexualitat, per què?

Entre els temes que ens preocupen a tots hi ha el cos i la sexualitat. Es donen molts trastorns de l'alimentació, embarassos no desitjats, relacions sexuals cada vegada més precoces, desencontres en els mateixos matrimonis... creiem que és un tema que comporta molta confusió. És molt important que a l'Església conreem una antropologia adient perquè en la batalla cultural que s'està lliurant el tema de la

identitat sexual és un tema central.

Qualsevol família es pot sentir interpel·lada per aquesta Escola?

Aquesta experiència s'obre a tot tipus de persones, creients i no creients, catòliques o adscrites a una altra fe, perquè entenem que tot problema humà sempre és un problema cristià, perquè el cristianisme posa en valor central l'home corporal, per l'encarnació. L'únic obstacle que es pot donar és que algú (creient o no), per les seves idees personals, no s'identifiqui amb les nostres propostes, no per ser confessionals sinó per ser d'inspiració cristiana. És molt important que les famílies PRENGUEM LES REGNES, pensant JUNTES sobre moltes de les coses que estem vivint, protagonitzant com volem que siguin les nostres cases... fent que les nostres llars siguin veritables escoles d'AMOR.

DESCARREGA'T JA LA NOVA APP DE

ràdio estel

Disponible a

